

Számtalan dal és történet született már a Godorai tenger csodáiról és szörnyűségeiről, én pedig mindet ismerem. Rosszakaróim szerint persze párat én is költöttem közülük, de az igazságnak több színe van, mint ahány árnyalatát az emberi szem meg tudja különböztetni a zöldnek. Éspedig ki másnak volna nagyobb kötelessége az igazság olykor hervasztó szirmait a túlzás vagy éppen hamisság jóleső csokrával burkolni be, mint nekem, akit dalnoknak teremtett az istennőm is. Kötelesség ... tényleg.

Godora fényei messze remegtek a vízfelszínen és mint ilyenkor a legénység szívébe szokatlan árnyakat csempészett az óceán felől fújó hideg szél. Hajóm, az Unikornis kivilágítatlan teste hatalmas uszadék fának tűnhetett a tenger közepén, amely mintha szellemhajóként kerülgette volna az öböl mélyére süllyedt roncsok zátonyát. Mélyen voltak ugyan, de jobb nem felzavarni az Antoh kezére került tengerészek nyugalma egy ilyen éjszakán.

Persze tudtam én, hogy miféle kötelességtől való félelem táplálja a legénység bizonytalanságát. Kráni csempészhajók útvonalát figyeltük ki az elmúlt hetekben és minden alkalommal közelebb kerültünk ahhoz, hogy egyik útját álljuk, talán éppen ezen az éjjelen. A Fú Ósvényének szárazföldi lezárásával megélnkült a kosfejés hajók jelenléte a Városok Városának kikötőjében. Saját hajóm pedig általában itt horgonyzott, így kézenfekvőnek tűnt a Szövetség számára, hogy ez legyen a kutatás eszköze.

A sokszínű igazsághoz ez alkalommal is hozzátartozik, hogy könnyű felépítményű tengerjáróm alig volt valamivel masszívabb mint egy vitorlás és magam is inkább a csábítás eszközeinek tekintetem erioni dámák ellenében vívott hódításaim során, mint kém- Arel ne adja hadihajónak. Nem voltak kétségeim, hogy egy találkozás a valódi Krán hajóival, milyen kimenetelű lenne. De a kötelesség ugyebár.

Így aztán senki nem róhatja fel nekem azt sem, hogy harmadnapja a kabinomban zárkózva élveztem a rumkészleteimből járó tengerészadagomat. Végigterültem az ágyon ruhástul és gyönyörködtem a szertesztfolyó deszkák elválasztásain, olykor nevetgéltem is, máskor a kiürült üveget csalódottan vágtam hozzá a falhoz és ha mégis maradt az alján, amit így elpazaroltam, akkor pedig bögttem, mint egy gyerek.

Gondolatban körbekínáltam fantáziámból megelevenedő bajtársaimat, akiket a bárdvarázs elevenített oda kabinom magányába és élveztem, hogy társaságuk illúziója enyhíti kissé kötelességem felett érzett tehetetlenségemet. A széles karszékbe képzelt Tycondrius nagyúr tekintete felhős volt, mint mindig és az italt sem fogadta el vaskesztyűs keze. Néma ajkakkal utasította vissza. Több marad nekem, kacagtam. Kyel szolgálja rendíthetetlenül tiltakozott az ital ellen.

Átellenben a szótlán és fehérbe öltözött kardművész Muzsuró térdepelt csendben a drága dzsad szőnyegeken. Illúziója olyan élénk volt, hogy szinte éreztem a ruhájából áradó virágillatot. Ő elégedetten emelte felém apró teáscsészéjét, jelezve, hogy van mit innia és én megint csak nevettem, hogy újra ihatok. Tekintetem a varázslat nyomán bűvölt harmadik alakra siklott, aki a hajóablak tövében álló kis székben jelent meg.

A formák lassuló kavargásában Nariluggald, a törpe besurranó alakja bontakozott ki. A mindig cselekvésre kész, jó északi kőfi. Elbizonytalanodtam kissé, hogy miért pont ő elevenedett meg utolsóként elmém mélyéről, de nem foglalkoztam vele sokáig és lelkesen hozzáléptem az üveggel. Ő azonban sokkal valóságosabban, mint hittem volna elfogadta az italt és váratlanul felém fordult.

- Szükségem van rád Ront'e Rone ... olyan kihívás előtt állok ... aminél jobban örülnék, hogy ott legyél. – a jelenés fiatal törpe fürtjei ismét az ablakon kívülre pillantottak, a csillagos godorai égre.
- Rogyaza ... úgy értem persze Nari', számíthatsz rám, de mégis hol vagy és hogyan ...
- Tudom, hogy te nem helyeselted volna ... egyáltalán ... de én ... és én most ... – alakja, ahogy hangja is foszladozni kezdett és én egyszerre kaptam felé hús-vér karommal, ahogyan igyekeztem még több energiát plántálni a varázslatba a csillagok fényeinek keresztül. De nem sikerült.

Az üveg, amit addig én tartottam tompán koppant a kabin padlóján, tartalma szabadon áradt szét és illata mégis marón elterjedt a szobában. Visszatámolyogtam az ágyig, két másik hamis vendégem mosolyogva kifakult és eltűnt, ahogy egy intéssel elhaladtam mellettük. Elterültem az ágyon, gyűrött, soknapos ruházatomban. Éreztem, hogy a hajam kibomlik a párnákra és kezemmel végigsimítottam arcom sörtéit.

Józanságot kellett magamra erőltetsek, hogy felfogjam az előző események értelmét. Nem akartam hangot, nem én akartam hangot adni az illúzióknak ... egynek mégis volt. Nariluggald, egykori megbízható ügynöktársam és hűséges barátom képe viszont beszélt ... de nem ő beszélt. Tudatomban kezdtem el kutatni a beszélgetés nyomait, emlékét, pedig tudtam, hogy e téren sohasem vehettem fel a versenyt paptársaimmal.

Homályosan éreztem, hogy nemrég telepatikus beszélgetést folytattam valakivel ... Nariluggaldal. Azonban nem voltam azon a szinten, hogy képes legyek ezt felfogni, mintha távolról érkező mentális üzenete a varázslatomon keresztül bukott volna ki. De akkor mit is mondott, mit is közölt velem az illúzió szűrésén keresztül? Átok legyen a neved és nem bukán fehér rum!

Mármint nem ezt mondta, legalábbis nagyon remélem. „Szükségem van rád” visszhangzott a fejemben a mentális emlékeztető ... Nariluggald bajban van, a Szövetség egy ügynökének támogatásra van szüksége. Jövök Nari'! Tarts ki! Bárcsak tudnék kapcsolatot kezdeményezni hasonló beszélgetésre másokkal, dehát az Arel papok ... különösen én. Bizonyos trükkökben még tőlük is elmaradok.

Kitártam a hajütblakot és beengedtem a tenger sós illatát, hogy józanítson ki. Sikerült. Utána egy újabb korttyal ittam, hogy legyen valami azért kiürült gyomromban. Szétrugdostam a szoba közepén összegyűlt kacatokat és helyet készítettem elő a varázslatomhoz. Mikor elégedett voltam az eredménnyel elhelyezkedtem az ablakkal szemben, az asztal és az ágy között. Kezemet kitarva kezdtem fohászni istennőm erejéért, Arel sólymainak képességeiért, szólítottam maradék varázserőmet és lehunytam a szememet.

Nem tudom meddig állhattam ott áhítatos arccal ölelve a beáramló tengeri levegőt, de amikor kinyitottam szemeimet nem éreztem úgy, hogy megfogant volna a varázslat. Előbb állapotom kárára írtam a kudarcot, majd varázserőm fogytával magyaráztam magamnak, de az igazság valamivel fájóbb volt. Arel istennő vonta meg tőlem hozzájárulását, hogy a bármikor bekövetkező ütközet előtt nyúlcipőt és sólyomszárnyat húzhassek a kötelesség elé.

„Így is jó” – döntöttem el magamban. Határozott léptekkel és magamban az égi vadászt szidva téptem fel kabinom ajtaját, ami annyira meglepte a fedélzeten strázsáló éjszakai őrszemet, hogy kihullott a kezéből a dohány. Szerencsére istennőm nem az a fajta, akit pusztán szavakkal vagy gondolatokkal meg lehetne sérteni. Tetteim általában úgyis magukért beszélnek ... általában.

- Ébreszd fel a többieket és riadóztasd a kormányost, Tulió! – förmedtem az éledő matrózra – Nem ma éjjel fogunk meghalni. Irány a part!

***

Ha az kötelesség volt, akkor ez dezertálás. A napok óta tartó rumkúrától hirtelen nem is jutott eszembe kitől kellett volna engedélyt kérnem a távozásra ... így parancsmegtagadásra. Arra úgyszemint lehet, nyugtattam magam ahogy erőt gyűjtve kihajoltam meglendülő hajóm palánkos oldalán. A Godorai tenger friss szelei felborzolták sörényemet és én mélyen kortyoltam tiszta ízeit. Megfordult velem a világ és a távoli part fényei kezdtek virtustáncba, hogy utóbb kiderüljön csak az Unikornis változtatott élesen irányt parancsom szerint.

Krán pribékjei még egy éjjelt nyugodtan alhatnak, a barátomnak szüksége van rám ... bárhol is legyen. Még a hajnal első sugarai előtt elértük az erioni kikötő parancsnokságának komor vonalát és jeleztünk, hogy külön engedélyünkre való tekintettel engedjék le a súlyos vasláncot, ami keresztbeszelte az éjszínű vizet. Lassítás nélkül robbantunk be a lassan éledező Városok Városának kikötőjébe, ahol már zizegve kapott szárnyra a halászhajók nyüzsgők raja. Biztos szárnyra kapott a hír, hogy hamarabb nyílt meg az út a vizek és a halak felé. Utálom a hal ízét ... talán mert nincs neki.

Erőt vettem magamon, hogy a gondolatra ne loccsantsam a fedélzetre folyékony vacsorám maradékát a gyomromból. Sikert, apró győzelem. Megszokott mólónknál már állt egy kecses nyugati-városállamokból érkezett hajó, aminek oldalvitorláit beborították a hosszan a víz fölött kigyózó fafelépítményt. Különös népen különös tengerjárója, más kikötőhely után kellett néznem, de éreztem, hogy ez alkalommal nem viselném el az ezzel járó veszélyeket. Besiettem a kabinomba, hogy kifelé már kardommal és díszes lantommal térjek vissza, a fekete toroni kalapot sem feledtem. Hogy is tudtam volna ...

Mielőtt a vízbe vettem volna magamat még kiáltottam Tuliónak és a fióknak, hogy kormányozzák biztonságba a hajót, majd mehetnek eltávra ameddig vissza nem térek. Vagy ezt mondtam vagy káromkodtam ... mindkettőhöz egyforma kedvem volt. Sohasem értettem igazán, hogy legénységem miért vár meg mindig, némi személyi változással azért, ugyanitt, amikor szükségem van rá, de arra gondoltam, hogy talán személyemen keresztül az Északi Szövetség jó zsoldot fizet nekik, hogy elviseljenek kapitánynak.

Mielőtt a fagyos habokba értem volna még végigsuhant a tudatomon a gondolat, hogy vajon, nem kapnak e nálamnál is többet ezek az átkozottak hűségükért. Csak nem hiszen ... a víz hidege minden értelmes gondolatot kivert a fejemből és mire elvergődtem a partig csontomig átfagytam, ha jól sejtem felszerelésem néhány darabja pedig örök időkre a kikötő fenekére süllyedt. Ott gebedjen meg, végre egyenletesen kapok levegőt, az ingem a bőrömrre tapadt és a hajnali dértől már-már eggyé is vált vele. Kalapom, ami különös módon száraz maradt, fejembe húztam és úgy ahogy voltam becsattogtam a legközelebbi utcába, hogy leintsek egy fuvarost.

Szerencsém volt, néha nekem is kijár. Egy bagót köpködő félelf vett fel, akinek batárjában még egy meleget lövellő fémsárkány is lapult. Hazafelé tartott ugyan, de erszényemben maradt ezüstjeim megvillanása után úgy döntött megéri még egy út. Hálásan egyetértettem vele és befészkeltem magam a négy személyre méretezett mozgó lakosztályba. Ahogy a mívesen megformált kályhából áradó átjárta a tagjaimat és én is visszanyertem valamennyire az eszméletemet kicsavartam a vizet a hajamból és a folytatáson töprengtem.

Nariluggald - Nariluggald ... balsorsú név egy törpének, akinek ősei a démonok és csapásaik elől menekültek egykoron a kontinensre a legendás északi szigetről Beriquelről, amit a maguk nyelvén Bórognak neveztek a fajtájabeliek. Gondolkodnom kellett és koncentrálnom, aminek csak egyetlen módját ismertem. Arelnek hála a köpenyembe csavarva megeltem a butykosomat és az „unikornis

tejének” csúfolt rumkészletem utolsó falatjait is. Így már minden könnyebb lesz, nyugtáztam, ahogy az első keserű, tudattágító cseppek az ajkaimhoz értek, mint egy dzsad szajha mellbimbója.

***

Emlékeztem. Erigowra, az egykori Kyr Birodalom fényes fővárosának örökösére. Az Északi Szövetség bástyája, a kontinens Sheraltól a Daray tengerig elterülő részének civilizációs központja. Gazdáim és munkaadóim, a Titkosszolgálat vezetőinek otthona és fészke. Itt találkoztam annak idején először a fiatal törpével. De vajon miért is? Nehéz visszaemlékezni, hogyha egy másik életben volt mindaz ... a háborúk előtt. A Vörös és Fekete Lobogók legutóbbi tusája előtt, mielőtt a Kóborlók Rendje megalakult.

Arcok tolulnak a tudatomba, ki vádlón, ki vágyakozva, ki csalódottan, ki holtan néz vissza rám a múltból. Morogva szétlegyintem őket, most nincs szükségem rájuk. Bocsássatok meg, az élő bajtársamra kell koncentrálnom. Legalábbis remélem, hogy még él. Mit is mondott a hajón? Semmit, részeg voltál te barom, semmit sem mondott, hanem üzent valamit. A sólymok vájják ki az ágyékkodát, gondolkozzál már! Pontosan mikor és hol találkoztam Nariluggalddal. A kocsis káromkodik, a barát nagyot huppan egy macskakövön ... vagy holttesten. Már emlékszem.

Azt a feladatot kaptam, hogy keressem fel a törpék ősi városát Tarinban, ahol az egyik Vörös Lobogót őrzik a kőfiak és biztosítom, hogy meglegyen, mikor a Fekete Lobogók teljes erejükkel törnek majd országainkra. Kémjeik és orgyilkosaik már közöttünk jártak, ó, nagyon is jól tudtam én azt. Már Erigowba is sikerült betörniük egyszer, de célpontjukat eltévesztették. Végigsimítottam a fekete toroni kalap karimáján. Nem kaphatjuk meg mindig amit akarunk ... hiába győzünk ... hiába veszítünk.

Feladatomhoz több Tarinban született és felnőtt törpe kíséret is ajánlott a Szolgálat, de én mindegyiket túl ... törpésnek éreztem. Súlyos vasruhákban tompa fémfegyverekre támaszkodó szakállas férfiak. Éreztem, hogy nincs értelme még egyet vagy akár húszat magammal vinnem közülük oda ahol ezrével nyüzsögnek hasonlók. Más megoldás után néztem hát és némi kutakodás után a levéltárban találtam is egy lehetőséget. Gyanús is volt, hogy ilyen mélyen eltemették, de később megértettem az okát. A törpékkel kapcsolatban a legtriviálisabb tény is inkább legyen titok ... ez az igényük.

Évszázadokkal korábban az Erigow mentén szaladó folyó egyik ágán lévő szárazulaton, melyet a víz körbeölel egy törpe klán kért és kapott letelepedési engedélyt. Mások voltak, mint amiket korábban megismertek az emberek. Tele vágyakkal és álmokkal, állítólag minden más művészetben kiemelkedtek, amiben a törpéknek nem volt szokása. Azért is választották a felszíni életet, mert maradásuk nem volt a komor tárnák magányában. Tarinban azt hitték róluk, hogy az ősi törpe átok fogant meg rajtuk is.

Minden törpe lelkének akad egy sötétebb fele, amit ő aztán Homálytestvérnek hív. Ez egy alattomos dolog, de akkor és most is meg voltam róla győződve, hogy csak rossz döntéseik kimenetelét palástolják ezzel a mesével és kenik rá erre a gyerekes énjükre. Meglehet mi emberek a magunk Homálytestvérét palackozzuk és ezer különböző névvel címkézzük fel. Aki pedig eltér a törpéknél a megszokott barlangi életmódot kedvelőtől ... nos ... könnyen kapja azt a címkét, hogy a Homálytestvér irányítja döntéseit.

Én úgy döntöttem, hogy nekem egy ilyen „szigeti” törpére lesz szükségem és az ő Homálytestvére is ... bármilyen legyen is az. Napokba telt mire ráakadtam a pontos helyre a térképeken és elverekedtem magamat oda. Akkoriban még kötötték testemet az anyagi törvények ... ma már csak vágyakozom utánuk. Egy révész vitt át a Szigeti Törpék falujához, ahol már mindenki jó előre tudott az érkezésemről. Titkos Szolgálat ... persze.

Ahogy partra léptem a ringó lélekvesztőről ős-öreg fák kérgében ragyogtak fel törpe rúnák. Erejüket az örökkön rohanó víz táplálta, amelyből messzire terjeszkedő, felszín alatti gyökereik lakmároztak. Nem ez volt az egyetlen furcsaság a szigeten. Ahogy egyre beljebb haladtam apró, törpe gyerekek siettek elém és köpenyem szél húzták-vonták, így tereltek daloló nyelvükön fecsegve településükig. Kisebb sereg gyűlt össze jöttömre, vezetőjük, a legidősebb törpe alig látszott ki palástként maga mögött húzott hosszú ős haja alól, de tekintete ördögös vidámsággal csillogott.

A körülötte állók is hasonlóan különböztek az Erigowban élém állított dísztörpéktől: hajukat rövidre vagy félhosszúra nyírták és szakáll helyett is csak bajszuk vagy barkójuk volt ... vagy az sem. Magasabbra is nőttek fajtársaiknál valamivel, ruházatuk pedig nem hasonlított semmilyen más felszíni kultúrához. Egyesek súlyos kőkoloncokat viseltek nyakláncok, karkötők gyanánt, de ezeken a régi relikviákon kívül nem sok minden emlékeztetett mélységlakó életükre.

Beszélték a közös erva nyelvet, legalábbis elegendően közülik ahhoz, hogy megértsenek. Az idős sógi, a vezetőjük felfogta jövetelem szándékát. Emlékeztettem őket az egyességre, amit a földért cserébe kaptak a gyors vízen annak idején és most eljöttem, hogy benyújtsam az emberiség számláját. Adj király katonát. Az öreg bólintott és csattogó szavakkal utasította az övéit, akik közül többen eltávolodtak a tömegtől, hogy nem sokkal később visszatérjenek egy furcsa törpével.

Ha lehet még a szigetiéknél is magasabb volt, de legalább olyan izmos és masszív testfelépítésű. Ruházata egyszerű volt, haját rövidre nyírva viselte, arcán szőr sem nőtt még. Ekkor döbbsentem rá, hogy egy fiatal fiúval állok szemben, pedig bevallom, nálam is magasabb volt talán valamivel. Igazi óriás volt az övéi között és a hátán leajzottan, de felismerhetően egy rövid íjat hordott, a hozzá való tegezekkel és rengeteg apró zsebes táskát az övén. Kérdőn néztem az öregre, de az mosolyogva lehunyta a szemét.

Jobban szemügyre vettem a fiút és felismertem a hasonló vonásokat, amik vér szerint az öreghez kötődtek: a fia vagy valami közeli rokona lehetett. Tekintetéből kiolvastam, hogy hozzám hasonlóan ismeri a magány színeit. Kezemet nyújtottam hát felé és ő anélkül, hogy levette volna ragadozó szemét rólam elfogadta azt és erősen megrázta. Mikor ez megtörtént az öreg elkurjantotta magát és mindenki kiáltozni kezdett. Üvegek és poharak kerültek elő, a házakból pedig székek és asztalok. Kedvemre való fordulat.

- A nevem Alucardo Ront'e Rone gróf az Északi Szövetség Titkos Szolgálatától – felcsillant valami felismerés féle a szemében, úgy saccoltam középkorú vénembernek láthat magához képest és nem tévedett nagyot – Azért jöttem, hogy magammal vigyelek a Szövetség ügyében eljárni Tarinban lakó rokonaidnál. Mi a neved, kölyök?
- A nevem Nariluggald – válaszolt komoran a fiú ... vagy mosolyogva. Az eltelt évek alatt mindkettőt elégszer láttam, hogy ne emlékezzek miként viselkedett találkozásunk pillanatában – Megtiszteltetés lesz, hogy veled járhatom az utat a kövek között, gróf.

Inni később ittunk találkozásunk örömeire. Másnap hagytuk el közösen a törpék szigetét. Úgy képzeltem, hogy hamar megjárjuk a távot ... egy hónap múlva már vissza is hozom az övéinek. Megvédjük a Lobogót, elkerüljük a háborút és minden megy tovább a maga medrében. Ez persze még azelőtt volt, hogy a világ belesodródott volna a XIV. Zászlóháborúba és aztán a Manifesztáció viharába. S mondanom sem kell mindez azelőtt történt, hogy meghaltam.

Akkor viszont a mézsör kupák fölött még nem gondoltunk semmi ilyesmivel. Mint kiderült a szigetiék valóban sok mindenben járatosak: nem csak kiváló tudósok és feltalálók, de hangszerkészítők és zenészek is. Újdonsült bajtársam kiváltképp élen járt a különböző ketyerek élvezet megszólaltatásában. A hajnal első fénye még a hosszú és kényelmetlen asztalok tövében ért

lanttal a kezemben és kupával a másokban. Nariluggald ébresztett, hogy indulnunk kell mielőtt mindenkitől búcsúzkodni kellene és még ráhúzzunk egy napot. Akkor és azóta is mindig feltétel nélkül hittem neki.

***

Múlik az idő. Mikor a kikötőből aznaposan a Kapuk Terére tartok a fémsárkányos kocsiban fiatalabbnak látszom, mint amikor Nariluggalddal először találkoztam. Arelnek hála ez nem érzéki csalódás. Keserűen gondolok rá, hogy a Kóborlók Rendjének alapítói mind megtalálták a maguk módját, hogy örökké fiatalok maradjanak. Talán csak a célját nem egészen. Isidor de Sediertára gondolok, aki általában Erigowban van, de tudom, hogy legutóbb délnek ment.

Betérhetnék Elsbeth Torozon tavernájába is, hátha akad ismerős, aki velem jönne ... de még magam sem tudok mire számítsak ott északon. Tervem már van mire a térkapuktól vibráló központba érek és titkos rejtnyelvvvel a kapuk mestereinek tudára adom kilétem és elhítem velük, hogy a Szolgálat ügyében járok. Végülis ... A térváltás Erigowba gyors és felkavaró ... mint mindig. A túloldalon magamhoz veszek egy frissítő italt az ottani személyzettől és azzal a lendülettel az utcakőre köpöm. Ez csak víz.

Krad katedrálisát használom tájolásra ... mint mindig. Elcsábulok a piactéren, hogy felfrissítsem a készleteimet valami északi gyomorkeserűvel és majdan megpihenjek egy pásztorórára Ellena Leányainál. Persze soha sem alakul úgy semmi, ahogy tervezem. Még a piactéren siklik mellém egy csuhás alak, de olyan közel nem jut, hogy kést mártson a bordáim közé, mondjuk nem is akar. A Szolgálat egy emberére ismerek benne. Az apját is még én szerveztem be abban a másik életben.

Értetlenül faggat heves kézjelekkel jövetelem céljáról és a parancsról, hogy a föld alól is kerítsenek elő, mert elhagytam a posztomat. Nyájasan elmosolyodom és nem minden büntudat nélkül öklözöm gyomron, hogy alélt testét egy gianagi kereskedő szőnyegek közé rejtsem. Csak a bárdvarázslat segít abban, hogy a tömeg két barátságosan csevegő idegen képét lássa a valóság helyett, akik aztán szétválnak és a tömegbe vesznek.

Tükör és füst. Az első lecke amit annak idején belénk vertek. Nem az a cél, hogy ne kelts feltűnést, hanem, hogy akkorát kelts, amit már nem érdemes vizsgálni. Szóval nem látnak itt szívesen, milyen meglepő ... az utolsó két helyben kapott feladatom után nem meglepő a döntés ... és az Axel Ragaen ügy is lezáratlan maradt még. Mindent a maga idején, a fogaskerekek nélkülüm is elakadnak majd, velem pedig pláne. A Hercegi Palota Negyed kerületén haladva érem el a város déli részét, hogy friss lovat szerezzenek a folyóig.

Szerintem nem fizettem ki. De italt sem vettem és asszonyt sem öleltem, úgyhogy most kvittek vagyunk, Erigow és én. Még úgy is napokig tart az út, hogy már ismerem, de emlékeim minden elágazásnál megcsalni igyekeznek. Szinte honvágyam van Ilanor után, ahol erdő is csak mutatóban szakítja félbe a végtelen pusztaságot és csak akkor jön rá az ember, hogy eltévedt, amikor valahová teljesen máshová érkezik, mint ahová elindult. Emlékszem Nariluggaldban is akkora vágyat láttam, hogy elhagyja a szigetét, mint mikor én léptem át örökre Szépmező határát.

A folyó fehér kígyófejét követem az elágazásig, ahol még elvadultabb a vadon, mint volt. A révésznek és családjának semmi nyoma, igaz, a kunyhójukat sem találom meg ezúttal. Hagyom, hogy a ló utoljára lakmározzon egyet mielőtt szűgyig vezetem bele a megriadt folyamba. Nem ugyanott érek partot, mint egykor, de a fák ismerősek. A ló kantárát elengedem, mégsem tágit mellőlem. Megértem. Megérintem a vésett fák kihúlt mágikus rúnáit és rossz előérzetem támad. A gyökerek és bokrok rengetegén lélekszakadva rohanok végig. hány év is telt el?

Csak a kihalt település nyomaira bukkanok. Üresen ásító ablakok és ajtók, helyenként a pusztító háború nyomai és valami más is. Érzékeim gonosz varázslat távoli emlékeit olvassa ki a földből és a falakból. Itt harc dúlt, kegyetlen és vad. A vért beissza a sáros föld, de az emlékét örökre megőrzi annak, aki képes kiolvasni azt. Sajnos én ilyen vagyok. Ténferegve szédülök egyik háztól a másikig, olykor Nariluggald nevét kiáltom, máskor káromkodom, de a csend hallgat tovább.

Elgyötörten csuklom össze a főtéren vagy ami egykor az lehetett. Hátasom átérzi fájdalmamat, vigasztalóan hajtja nyakamba fejét és fúj. Besípol tőle a fülem, de nem is marad abba a hang. Távoli zenévé szelídül és percek telnek el mire rájövök, hogy nem az emlékeimből fakadnak. Felkelek és a hang irányába indulok. A falu mögött elvadult ösvény, nem más, mint ami ide vezetett. Hosszú part a sziget túloldalán, kőrakások. A sziklák között gyöngyök szikráznak ezer színben a sírok között. A síp hangja feljebből jön.

Zord tekintetű fiatal törpe gyerek, nem lehet sokkal idősebb, mint Nariluggald volt, mikor elvittem innen. Fújja, csak fújja a sípot, ameddig elég közel nem érek, hogy feltűnjön neki a jelenlétem. Zavaros tekintete vérben forog, de foga gonosz vicsorra nyílnak. Ha van olyan törpe aki utat engedett a Homálytestvéreinek, akkor ez az. Biccent és helyet kínál, de nincs kedvem előhúzni a lantot. Ösztöneim másik hangszerelem használatára készítenek, de nincs szívem vért ontani ezen a szigeten.

Később horgászunk és halat sütünk. Én csak nézem. Örülök, hogy a félbolond kölyök nem nézte eledelnek a lovamat, ami a tűz pattogására és melegére már előmerészkedik a sűrűből is. Alig beszél a közöst, de a lényegét kihámozom belőle: az évek teltevek egyre több törpét kért tőlük a Szövetség és egyre kevesebben maradtak, már csak a nagyon öregek és nagyon fiatalok, míg végül nem jött vissza senki. Csak Nariluggald. Ő visszajött és mert nem az volt, aki elment újra akarta építeni a szigetet.

Nehéz volt, évekig birkóztam vele egyedül. Jöttek mások is, akik nem törpék voltak és segítettek neki. A háborúban is és itt is. Végül a sziget már hasonlított valamennyire, ami volt, de kevesebb volt a törpe mint az ember. Az emberek pedig idehozták az ellenségeiket is. Hamarosan a szigetre érkeztek olyanok, akik nem felejtették el a háborút. Vér volt, fájdalom volt, a világ igazi arca volt. Sokan haltak meg. Egy napon denevérszárnyas törpe harcos érkezett kőlevéllel, sziklaparancssal.

Vértje az ég kékjében ragyogott és hangja tiszta volt, tisztább, mint amilyen hangot Nariluggald visszahozott. Mindenki aki tudott és akart elindult északkeletre ... az őstárnákba, Tarinba. Nariluggald nem akart velük menni, de a népe voltak. Azt mondta, hogy a gróf itt fogja keresni. Aki itt maradt végül mind rossz döntést hozott. Megegyeztek, hogy egymást küldik vissza Bórogra az igazi törpe istenekhez. A fiú volt az utolsó, akit már nem maradt senki, hogy megöljön. Megkérdeztem, hogy nem akar e velem jönni Tarinba.

Csak ingatta a fejét és Sugró apuról beszélt, aki majd eljön érte, amikor elfogy minden étel és szórakozás a szigeten. Rossz érzés volt magára hagynom őt és a valaha boldog helyet. Talán mindennek megvan a maga lejárat ideje ... ha úgy van, akkor az enyém már réges régen lejárt. Hogy is mondják Erionban: megvan, jutalomjáték. A lovat a gyerekekkel hagytam ... nem tudtam volna hasznát venni ilyen hosszú úton anélkül, hogy megöljem. Kerestem egy üres rétet a szigeten és imádkozni kezdtem. Az elvadult környezet segített ... ha más nem. Arel érezte kétségbeesésem, szerencsére őt kevésbé aggasztották világi kötelességeim elhanyagolása.

Sokszor töprengtem már, hogy miként festhet kívülről az átváltozás ... belülről iszonyatosan fáj. Ahogy üvöltésem vijjogásba csap át és a hímtagom a testembe olvad legszívesebben okádnék, de már nem olyanok a szerveim, hogy egyszerűen megtehessem. Előbb lábujjaimmal, majd karmaimmal ölelem magamhoz egyre jobban a földet, csakhogy a fájdalom tetőpontján elrugaszkodjak tőle tollakat

növesztett karjaimmal. Az erő ami a fellegek közé lök valamennyire enyhíti a rosszulétemet és mikor már színtelennek látom a világot megnyugszom kissé.

Az ég kékjébe rikkantok élesen, amire tudom, hogy minden apró állat elbújik a földön hevenyészett rejtekére. De nem kell tartaniuk tőlem. Magasabbra csapom magamat szárnyaikkal és ráülök egy északkeleti légáramra. Ideje is volt kicsit kiszellőztetni a fejem. Szárnytollaim egy felhőt érintenek nagy ívű kanyarodásnál és a Szövetség, meg a háború emlékei is távol rebbennek tőlem. Madár testben közelebb érzem magamat az istenekhez, kiváltképp ahhoz, amelyik ilyen képességekkel ruházott fel. A halhatatlanságnak azonban nemcsak ára, de rendszeres zsoldja is van.

Ilyen alakban még kevésbé tudok védekezni emberi elmém által kivetett emlékek elől. Mások azt mondanák költőien, hogy a ragadozó én előtérbe kerül és a tudat kényelmesen háttérbe szorul állattestben. Lószart! Csak az mond ilyet, aki még nem kellett, hogy nyersen egyen meg egy cickányt úgy, hogy közben teljes tudatában van emberi valójának. A többi állat közeledéséről meg jobb, hogyha nem is ejtek itt és most több szót. Egyezzünk meg abban, hogy megtörténik.

Tudom, hogy Tarin felé tartok ezért kényszeredetten az ottani emlékeim tolnak a szemem elé. Lassan elvesztem a fogást a szélben szálló testem fölött, ahogy az eleven képek között egyre inkább ráismerek fiatalabb valómra. Milyen pökhendi egy fráter is voltam. Azt hittem, hogy majd ügyetlen tetteim elodázzák ezrek és százezrek halálát a harcmezőn. Az sem igazán ment fel ez alól, hogy mások is osztoztak vad képzelgéseimben. Olyanok is, akik később még hozzá is járultak a vérontáshoz...

***

Nariluggald élesen maga felé rántotta a póniló kantárát. Én valamivel mögötte állítottam le a magamét. A szűk hegyi ösvények nem kedveztek a szélesebb mállás állatoknak, de szerencsére, mire elértük a mélybe vezető tárnák díszes kapuinak egyikét a felszíni népek iránymutatása alapján, már nem sok ellátmányunk maradt, amit szállítani kellett volna. Együtt léptünk ki a hatalmas törpe képmások vigyázta kétszárnyú kapu elé. Máig nem értem, hogy mi a fenének épít ekkora kapukat egy ilyen alacsony nép ... mintha csak direkt azt remélnék egy sárkány majd befészkelje magát hozzájuk.

Nariluggaldot egészen más gondolatok nyomaszthatták. Utunk második felében már alig-alig nyúlt zeneszerszámahoz. Nem faggattam róla, valószínűleg én sem viselkednék másképp, hogyha a kötelesség visszavezetne őseim földjére Ilanorba, Szépmezőre. Elvégre gróf vagyok vagy mifene ... Őt azonban lenyűgözte a kapuk és a szobrok látványa. Pedig küllemében alig akadt valami, ami ehhez a helyhez kötötte volna. Hamarosan megérkezett a fogadóbizottság is.

Ahogy kivettem akadt némi különbség az általuk és a vezetőm beszélte dialektusok között, de alapvetően gyorsan megértették egymást. Miután igazoltam magamat előttük titkos rejtnyelvemen, ezüst jelvényemmel és a papi mágia hatalom szavával mindkettőnket beengedték Tarinba. A hátasokat nem, azokkal nem tudtak volna mit kezdeni odabent. Ebből is sejtettem, hogy nem gyakran engednek be maguk közé vendégeket.

Nem állítom, hogy rossz házigazdák lettek volna. De két napig várakoztattak minket lakosztályunkban, mielőtt a mélyebben fekvő tárnákhöz engedtek volna. Azt ígérték, hogy találkozni fogunk a legidősebb törpével, aki még emlékszik az útra Bórogról Ynevre. Ígéretesen hangzott. Az italaik is azok voltak, de az illatuk után az íze inkább az ecetre emlékeztetett, mint bármilyen sörre. Nem mondom, hogy nem ütött meg első este miután legyűrtem az ízt, de azt is megértettem, hogy miért van az, hogy a felszínre jutó törpék úgy isszák a mi söreinket, mint a cukros vizet. Lényegében, mert nekik az is.

A mélyben természetett fűszergombáikról elég annyi, hogy kábítószer gyanánt jó pénzért árulhatnák Erionban is. Pipadohány ... dehogyis. Kemény mérgeket szívnak itt hosszú, faragott tajtékokkal. Lenyűgöző szerkezetek emelnek egész folyosókat a törpék akaratuk szerint, ez nem is labirintus, hanem egy átkozott kahrei logikai játék eljutni egyik helyről a másikba. Hogy ne bolonduljak meg teljesen, ahogy az úton, úgy itt folytattam útítársam megismerését. Atyja a dolgok valódi nevére tanította meg, az erőkre, amiket a halott dolgok rejtenek magukban.

Nariluggald inkább zenélni szeretett. Újabb és újabb hangszereket megismerni, fújni és ütni őket, mindegy volt. Csak hangot adjanak ki magukból. Ezzel együtt tudtam érezni, de valami hiányzott a fiúból, ami valódi bárdká avanszállhatta volna. A képesség nem minden, sőt, talán még a tehetség sem. elhivatottság, folyamatos áldozat ... hogy a nap végén, minden nőszemély veled álmodjon egy éjszakát, ahhoz nem keserűnek kell lenned, hanem teljesen elveszettnek.

Ezt a pontot a törpe sohasem lépte át, talán nem is akarta teljesen. Ide úton is egészen más képességekben jeleskedett. Termete és fajtája ellenére olyan természetesen mozgott idegen környezetben, hogy olykor én magam is szem elől tévesztettem. A fogadószobánk ajtaját gyakran kérés és kulcs nélkül is kinyitotta, s mikor erről utólag kérdeztem, akkor csak elnézően mosolygott. Nem használta olyan természetesen a rövid íját, mint én a magam hosszú íját, de ez nem az ő hibája volt.

A magamfaját az anyja nyílveszőt kettéharapva a szájában hozza a világra Ilanorban. Vettünk neki egy kézre álló rövid kardot, ami leginkább az aszisz falanxharcosok pengéjére emlékeztetett. Igyekeztem megtanítani az általános vívás egyes fogására, de valljuk be a törpkard egy kicsit más és én legalább annyira nem értek hozzá mesterien, mint ő az íjhoz. Itt voltunk hát mindketten két világ peremén, de közösen. Ez a bajtársiasságnál is szorosabb köteléket hozott létre közöttünk szavak nélkül is: egymásra voltunk utalva egyformaságunkban. Tekintetének színeiben gyakran sajátjaimra ismertem.

Végül bebocsátást nyertünk a mélyebb szintekre. Szinte éreztem, hogy minden lépésünket ősi túszeszóró fegyverek kísérik, Nariluggald tudta is, de hagyta magát elbűvölni az új csodáktól. A szerkezet egyre mélyebbre engedett minket a kaptárban, az egymás után elforduló törpe királyok sziklaarcai egyszerre emlékeztettek feltároló pecsétekre és a törpe lélek kettőségére. Vajon bódítószereik meddig tartják vissza az egész nép Homálytestvérét? Arel, ha tudnád mennyire hiányzik kék eged ...

Sűrűn lakott tárnákon keresztül vezettek minket, ahol törpe asszonyok és férfiak álltak sorfalat nekünk, gyerekeket nem is engedtek a közelünkbe. Nem láttunk náluk fegyvert, de az volt az érzésem egyiknél sincsen egy karnyújtásnyinál messzebb egy fejsze vagy súlyos kalapács. Elégedetten könyveltem el, hogy rajtam kevésbé ütköznek meg, mint a felszíni fajtársukon. Szinte az árnyékában vonulva haladhattam végig a fejemben képtelen menekülési terveket eszelve ki, hogyha bármi balul ütne ki.

Miért? Mert általában minden balul üt ki. A lakószintek alatt újabbak következtek, de ezek már néptelenek voltak, pedig látszott, hogy több ezer törpe befogadására lennének alkalmasak. Megkértem Nariluggaldot, hogy tudakolja meg a minket kísérő törpe harcosokat, hogy mi ez a hely, talán valamiféle járvány utáni karanténban járunk e. Sohasem lehet tudni. Azt a választ adta, hogy ezek az eltévedt fajtestvérek szállásai, akik egy nap majd úgyis visszatalálnak a Kóatya karjaiban.

Utazásunk a sötétség mélyére folytatódott. Csak párszáz láb botladozás után fogták fel kísérőink, hogy társamtól eltérően én nem látok fény nélkül. Persze megoldhattam volna, de a törpe istenek képmásai olyan súllyal érződtek a vállamon, hogy nem akartam megzavarni a szent járatokat Arel

imádságával. Az egyikük egy láthatatlan ablakon kikiáltva szólt valakinek, majd suhogás kélt a feketeségben. Hamarosan különös imbolygó fények gyúltak a mellettünk ez idáig rejtőzködő mélységben.

Denevérszárnyú kutyákon repdeső törpék gyújtottak fényeket a kezükben lévő üvegtartályokba és ez adott a hatalmas csarnoknak egy különös, túlvilági világosságot. Látszódtott, hogy spirálban ereszkedünk egy hatalmas kőkürtőhöz, amely meredeken tör a sziklaboltozat felé, tetején pedig mágikus fényvel övezve ragyogott és csapkodott egy bíborszín szövet. Döbbenve fedeztem fel benne a Tarin törpéi gondjaira bízott Vörös Lobogót, ami szél nélkül is hevesen ringatózott. Még sohasem láttam a legendás varázsszerek egyikét sem ilyen közelről. Lenyűgözött valószínűleg léte.

Mintha egyszerre több síkon létezett volna: anyagát más világ szelei dagasztották, rojtjai más világok napjának fényét tükrözték vissza. Vörös társaival emberöltők óta védelmezték a civilizált világot sötét párjaikkal, az ellenségeink kezében lévő Fekete Lobogókkal szemben. A Szövetség minden érző és gondolkodó polgárának kötelessége megvédelmezni ezt a csodát és most az én gondjaimra bízta ... Ha jövőbeli, halálon túli énem nem emlékezett volna mi történt ezután valószínűleg mosolyog. De sajnos nagyon jól tudta.

A kőkürtő hirtelen tört ki. Előbb olvadt fémet fröcskölt szét maga körül, majd mint egy haragvó vulkán kezdett el zúgni és omladozni. A mélyéről feltört láva több denevérlovast is a mélybe rántott kioltva a fényeket, de ekkor már engem sem érdekelt az etikett. Fennhangon üvöltöttem Arelhez segítségért ... és elsősorban fényért. Miután szent ereje beragyogta az előttünk elterülő utat smaragdzölden kísérőinket hagyva rohantunk Nariluggalddal a spirálon végig.

A halódó kürtő azonban újra mozgolódni kezdett és ezúttal másfajta szörnyűséget okozott magából: mélységlakó istentelen ősfajzatokat, több végtaggal, mint ésszel, több szájjal, mint szemmel. A sötétség lényei leprás keléseként folytak végig a kürtő csonka maradványain és összekapaszkodó nyúlványai a magasban, önmagában ragyogó Vörös Lobogó felé csapkodtak. Erre a jelenetre már sikoltottam és egyszerre emeltük áldott nyílvesszőinket Nariluggalddal célt keresve a káoszban.

Érchegyű halálként repültek ki ijunkból, fénycsóvaként szelték át a spirál és a kürtő közötti távot, de Arel mennyköveiként csapódtak be fekete kézzé formálódó sötét alakok közé és szétvetette gonosz rajukat. Csak én tudtam, hogy nem élettelen muslincaként zuhannak a mélybe, mert ami évezredekig gyakorolja a túlélést, az nem adja fel ilyen könnyen az elorzott életet, hát rohantunk tovább a spirál tövében fegyverező nehézzvértes törpe harcosok irányába.

A tariniak sem voltak restek és a magukhoz térő repülő lovasaik összeszedett támadásokkal gyengítették tovább a kürtőből folyamatosan kitüremkedő iszonyatok előrehaladását. Az előttünk összegyűlt elit őrség már felvette a harcot a lezuhant és lábra vagy más végtagokra állt fajzatokkal. Rejtett állásokból mechanikus kattánásokkal éledtek fel a tüskeszórá berendezések, hogy tovább gyengítsék az ellenséget. Elrohantunk egy díszes páncélt viselő törpe harcos mellett, aki zokszó nélkül fogadta a halált és hang nélkül túrta a korábban csontjág olvadt láva okozta fájdalmakat.

A Vörös Lobogó hevesen csapkodva érezte meg felettünk az alatt érte zajló küzdelmet, de nem avatkozott bele. Íjamat eldobva rikoltva húztam keskeny kardot és az első törpénél amorfabb lénybe dőfem tövig, ami az utamba került. A hátam mögött felhangzó torokhangból és fémes csengésből ítélve Nariluggald sem tett mást. Kitéptem a kardot ellenségemből és újabbat kerestem, de nem volt hiány a választékból. Csupa száj, csupa karom rettenet vetődött felém a félhomályból én pedig védekezés helyett hanyatt estem, hogy a mögöttem rohanó egyik törpe harcos fejszéje hasíthassa ketté.

Lassan felzárkóztunk a Lobogó mives páncélzatú gyalogos őrségéhez, de semmit sem értettem a pattogó törpe vezényszavakból, így jobbára zártam a hevenyészett kört, amit a legidősebbnek és legrangosabbnak látszó előljáró körül fontak. Nariluggald az oldalamba került, gyalogsági rövidkardja csurgott az ellenség kiontott fekete véréből. Összenéztünk és mosolyogva biccentettünk, elvégre ezert jöttünk volna eredetileg.

Percekig tartott a küzdelem a földre zuhanó szörnyekkel szemben, akikből egyre csak több jutott át a légi örökön. Mentségükre legyen szólva ritkábban zuhantak le jóval szárnyas állatukkal csontjukat törve a törpék, mint a sérült ősfajzatok, de ez nem segített rajtunk. Az sem, hogy egyre ritkábban hallottam a magasban a túszezoró fegyverek kattogását, talán újra kellett tölteni őket, talán kezelőiket is elérte a végzet sorra egymás után.

A csata úgy látszott nem a javunkra fog eldőlni. Ilyenkor már a legvadabb északi hadvezér is visszavonulót fújt volna, de a törpéket nem ilyen és nem fából faragták, látszólag tényleg sziklából. Zokszó nélkül túrték egyik vagy másik társuk elestét csak a kört szűkítették vállvértjeiket összezárva elesett rokonaik felett. Oda sem fértem volna, hogy megkíséreljem meggyógyítani a sérülteket és abban is kételkedtem, hogy sikerülni ilyen körülmények között. Nariluggald rázta meg a vállamat.

- Be kell omlasztani a kürtöt! – üvöltötte túl a véres káoszt körülöttünk – felmászom és elintézem.
- A feléig sem jutsz ezektől a dögöktől! Te nem ismered az aquirokat! – válaszoltam két vágás között.
- Azt nem – ismerte el, kivédve egy nyálkás test közeledését – de ezt igen, ennek tudom a nevét.

Diadalittasan mutatta fel az övének egyik rejtekéből előhalászott kéttenyényi csomagot, ami szúrós szagából ítélve valamiféle gyúlékony anyag lehetett. A szemébe néztem és próbáltam megállapítani, hogy ő vagy a Homálytestvér beszél belőle. Nem lettem törpeszakértő ennyi idő alatt sem, de tekintete a falusi öreg sötétségére emlékeztetett és így évek múltán tudom, hogy a parti kölyök elszántságára.

Vállammal lökve beljebb a körbe jeleztem, hogy induljon el és a mellém zárkózó törpe mellkasára tett kézzel igyekeztem elérni, hogy az alakzat a kürtő falához simuljon. Valamennyire sikerült. Ekkor már csak egy irányból kellett védelmezni az öreg törpét és félkört alkotva többen férték az ellenséghez, így én is elléphettem a veszély útjából. Felnézve láttam, hogy Nariluggald már mászni kezdett, alig húsz lábnyi választotta el a felé mászó fekete pörsenéstől a sziklafalon, ami az aquirokat jelentette.

- Arel fogadd irgalmas kebleid közé az örülteket – váltottam a tőrkaradról ismét vissza az újra – add, hogy haláluk előtt érezzék a győzelem mámoros pillanatait, amint kiszakad testükből.

Célra emeltem az íjat és elengedtem a nyilat, majd még legalább egy tucatot. Igyekeztem a szigeti törpe haladásának mentén ritkítani az ellenséget, hogy ha tovább jutnak is rajta felénk, de a közelébe ne érjenek el. Éreztem, hogy a föld remegett alattunk. Valami nagy közeledett a mélyebb járatokon, de a fiú elérte a kürtöt. Nyállal és más anyagokkal rögzítette a csomagját, majd megtartva magát izmos lábaival tüzet igyekezett csíholni egy hosszú kanóc végére. Éreztem, hogy nem lesz elég időnk.

- Vágd rövidebbre, mert nem lesz módod élvezni az otthoni fényeket!
- Csak egy pillanat.
- Annyink sincsen – kilőttem az utolsó nyilakat is a legveszélyesebbnek ítélt célpontokra és utolsó fegyveremre markoltam, lantom engedelmesen simult a tenyerembe és mint mindig harc közben, egy pillanatra azért haszontalannak is éreztem magamat az életükért küzdő talpig vasba bújó törpék között. Az idős vezérnek is feltűnt különös viselkedésem és elnézően kacsintott.

- Ilanori lant – a szavak úgy hangzottak a szájából, mint összetorlódó jéghegyek a Daray tengeren – tudsz valami szépet játszani rajta szépmezei?
- Meglátjuk – ziháltam figyelmen kívül hagyva a kérdést, hogy egy ilyen mélységlakó honnan ismerhetné népem hangszerait és dalait – meglátjuk, hogy szép dal kell e ahhoz, ami jön.

Hamarosan kiderült. A látványtól megsomjaztam a törpék cefre ízű sörére is hirtelen. Olyan százlábú lény tekergőzött kifelé a kürtő csonkjából, aminek mintha csontjaira aszalódott volna minden bőr ... minden más bőre, de nem az övé. Sikoltó arcok és természetellenesen elhelyezkedő szemek borították mindenütt, csontos ízeltlábait kivéve, amikkel egyre inkább tolta ki magát a mélyből. Testén ártalmatlanul pattantak le az utolsó túszeszóró lövedékei, AZ mégis a fegyver irányába fordult és egy csontrepesztő sikolyt hallatva félszáz torkából kivájt többtonnányi sziklát azon a helyen ahol korábban egy törpe éppen hősiezen tárazott még.

- Hogy Arel rogyassza rá az eget ... – görnyedtem össze a hatalomszó szele okozta fájdalomtól, az ősi bórogi törpe azonban délcegen állt mellettem továbbra is, szinte gyönyörködve a látványban.
- Az ég messze van szépmezei ember. – jegyezte meg színtelen hangon, ahogyan a pokolban fogant fülbemászó felénk fordította nyúlványainak szemét.
- De Arel ott van ahol vér folyik és izom szakad – recsegtem elszántan és kiköptem oldalra – van valami kedvenc ilanori nótája ... uram?
- Hát ... – kezdte volna a törpe vezér szembenézve a biztos halállal mikor keményen ráfogtam a lantom nyakának húrjaira.
- Nesze semmi ... – vettem mély levegőt és belekezdtem a dalba, amit mesterem is annak idején csak részeg állapotában volt hajlandó megtanítani nekem.

A díszharmónia ínrepszto hullámai átcsaptak a törpék védelmező fala fölött és mellbe vágta korcsfajzatokat. A szerelemnek sok fajtája létezik ... őszinte, szomorú, beteljesült ... de csak egyik az igazi. A csontig hatoló, életfogytig tartó, fájdalmat okozó, mulandóság szagát árasztó, állatias szenvedélyt rejtő. Daloltam a szerelemtől, amit a haza iránt érzünk az első lélegzet vételekor, ami olyan szép, hogy sírva fakadunk, az első szerelem elrendeltetett egyoldalú kudarcáról, az asszonyok szajhalelkűségéről, ahogy fényt keresünk a szívükben könyékig a fekete iszapban turkálva.

Ilanorban ismerik a szerelmet, talán mást sem annyira. A káosz hullámai védelmező gömböt fontak körülöttünk egészen odáig ameddig a lantom és a rekedt hangom terjedt vérző torkomból üvöltve. Ott találkozott össze az aquir féreg romboló hatalomszavával. Valljuk be nem erre tervezték a varázslatot, hogy megvédjen egy ilyen csapástól. Ez csupán egy ösztönös gondolat volt a részemről, mielőtt átadtam volna magamat az érzésnek. A varázslat hatására a kemény törpék is elesett társaik testére borultak és elvesztve minden belső tartást artikulátlanul üvöltöttek. Ez a varázslat igazi hatása.

Hogy a hatalomszó erejének a nagyját eltérítette és a védőkörön kívül szórta szét a többi korcsfajzat és a spirál között lényegében a szerencse dolga volt ... na meg persze talán Arelé is kicsit. A nagyobb gond a gonosz akarat maradékának elvezetése volt, amit viszont előzőeken villámhárító gyanánt vezettem magamhoz, hogy a törpéket, a vezért és Nariluggaldot megvédelmezsem a biztos haláltól. Mondják a magunkfajta bárdok hatalma nem evilági, így a szabályok egy része sem köt minket. De attól még elszenvedjük a vereséget éppen úgy, mint bárki más.

A mágikus erejű lantom úgy robbant szét a kezeim között, mint egy gorviki tengerészgránát. Faszilánkjai feltépték az ingemet, a bőrömet és mélyen a húsemba álltak repeszekként. Engem nem sziklából faragtak, így üvöltöttem, mint egy állat. Összegörnyedve vesztettem el az irányítást a

karjaim és a lábaim felett, amik a fájdalomtól lezsibbadtak, de azért eleget hagytak meg nekem, hogy az agyamig hatolva elorozzák tőlem a világ világosságát. Elvesztettem az eszméletemet.

***

Az emlék hatására megszomjaztam. Állítottam szárnyaim fesztávján és a felhők között feltűnő hegyek tiszta patakjainak egyikéhez irányítottam sólyomtestemet. Felborzoltam magamat előbb a hideg forrásból csak aztán pótoltam a vizet csőrön keresztül. Időközben besötétedett, így amellet döntöttem, hogy nem folytatom az utamat éjszaka. Ugyan emlékeztem rá, hogyha huzamosabb ideig madár alakban vagyok akkor fennáll a veszélye, hogy úgy is maradok, de úgy ítéltam, hogy kisebb méretben kisebb célpontot nyújtok más ragadozóknak álomban.

A magas hegyek között általában madáremberek élnek, Feenharok, akik nem veszik jó néven. ha valakit azon kapnak, hogy idegen tollakkal ékeskedik. Jobb a békesség. Lecsippentettem néhány hosszabb fűszálcsumót és éjszakai vánkost rögtönöztem. Még mindig színtelen szemekkel csodáltam végig a csillagok feltűnését és a két hold vándorlását az égen, de éjközép előtt elnyomott az álom és a frissen felidézett emlék.

Nem haltam meg, bár elég közel jártam hozzá. Az első éles bevetésemen elesni amúgyis elég amatőr hiba lett volna. Napokkal később ébredtem fel Tarinban, hogy megtudjam a rossz híreket: a Vörös Lobogót végül elragadták az aquirók és feltehetőleg visszavitték a kontinens túlfelén lévő földalatti fészükbe, Ediomadba. A törpék bosszút esküdve már készülődtek egy sereggel, hogy visszaszerezzék. Nariluggald napokig virrasztott az ágyam mellett. Sokáig kétséges volt, hogy valaha képes leszek e újra használni a kezeimet.

Az elpusztult lantomat maguk a törpék alkották újra, a kürtöből kirobbant lávacseppekből olvasztott élfém húrokkal készítették el újra emlékezetből, hálából azért, mert hősiesen védelmeztem őket a Szövetség nevében. Azonban ez sem apasztotta a bennem feltámadó szégyen érzését. Az öreg vezér is meglátogatott egyszer, de látszólag csak etikettből: szinte semmire sem emlékezett az ütközetből. Látogatása egy pontján meg is kérdezte, hogy hol sérültem meg ilyen csúnyán. Törpék ...

Felépülésem után visszaindultunk Erigowba csak, hogy értesüljünk róla más Vörös Lobogók is elvesztek, a Feketék pedig már általános mozgósításba kezdtek, Toron seregei felsorakoztak a Dwyll Unió határán. A háború elkerülhetetlenül a küszöbön állt és én öregebbnek éreztem magamat, mint valaha. Talán éppen ezért vállaltam el a következő öngyilkossággal felérő küldetést, ami adódott. Nem kis megkönnyebbülésemre Nariluggald is velem tartott rá, mert mint mondta, hogyha megint hibázunk nem lesz hová hazamennie. Igaza volt.

Sólyomként az éjszakát gond nélkül átvészeltam és ébredés után is tudatában voltam emberi valómnak. Folytattam utamat a magasban, helyenként betájolva magamat, hogy melyik hercegség fölött is járhatok. A támadás Gianag magasságában ért, amikor már azt hittem, hogy nincs már sok hátra az utazásomból és lélekben már a kétl ábon való folytatást terveztem. A magasból, mint egy őshüllő, csapott le rám a pteropta, csak az állati ösztönöknek köszönhettem, hogy sikerült kitérnem az első támadása elől.

A bőrszárnyas állat a háború során az orkok hátasa volt, ennek azonban nem volt háma az oldalán és nyereg sem rajta. Valószínűleg egy magára hagyott alomból kerülhetett ki. Ritka, hogy ilyen messzire elkerülnek otthonról, de nem példa nélküli. A magasban a távolságok relatívak. Hosszú hullófejének szájában fűrészfogak tekerőztek ijesztő sorban, ahogy visszafordult felém a levegőben. Egy hétköznapi sólyom minden bizonnyal vesztesen kerülne ki egy hasonló küzdelemből. De EZT a sólymot az én halhatatlan lelkem vezérelte.

Karmaimat kitérítve felé fordult az irányába, az ilyen csaták általában hamar eldőlnék. Ő nagyra nyitotta ezernyi fehér halált ígérő pofáját és egyenesen felém szállt. Éreztem a szél változását, éreztem a felhők susogását, mint megannyi elfelejtett ősi levegő isten morajlását ... én azonban értettem szavaikat. Kihasználva a hirtelen támadt nyugati szelet meglovagoltam egy szárnycsapással és kikerültem a fogak hatósugarából, mégis igyekeztem közel lavírozni a nálamnál sokkal nagyobb pteroptához.

Lábkarimaimmal vágtam végig az arca jobb oldalát, amit fájdalmas ríkolás követett. Végigsuhantam hullőszerű teste fölött a győzelem tiszta ízével csőrömben. A fájdalomtól összegubózott a levegőben az orkok házi szörnye és egyre gyorsulva zuhant a mélybe sziklaként. Körülötte frissen ontott vérpermet kavargott. Elégedetten csapkodtam tovább az úti céлом felé. Arel szent sólymával senki sem szórakozhat büntetlenül ...

Napközép körül, mikor már úgy ítélttem elhagytam a Gianag-Tarin határt a felszín felé fordultam a meleg légáramról. Zuhanórepülésben érkeztem egy hosszan kanyargó kereskedőút melletti köves síkre. Mielőtt gyors érkezésem megtörte volna a durva felszín megkezdtem a visszaalakulást. A kavicsokat már a megszokott csizmatalpammal érintettem és játékosan libbentettem magam mögé hosszú hajamat, hogy a fekete kalapot a helyére illeszthessem. Nem, én sem tudom, hogy hová tűnik az átmeneti időszak alatt a felszerelésem, de mindig minden hiánytalanul nálam van érkezéskor.

Nem is igen bánom. Mire elértem a kereskedő utat már odadöcögött az a társzekér is amit a magasból láttam. Egy idős asszony vezette, ahogy mondta megrendelést szállít a törpéknek Gianagból. Megkérdezte a nevemet, de úgy ítélttem, hogy mostanra már a sajátjaim is legalább annyira kereshetnek, mint mindenkori ellenségeim, így Sir Nelkherként kéredzkedtem fel a portékája mellé, egy nemes lovagból csak nem nézi ki hogy megkurtítja. Azért adtam neki pár ezüstöt, hogy megváltsam vele pár órányi nyugalمامat ameddig elérjük a törpék otthonának kapuit.

Megdolgozott a pénzért, nem untatott fecsegéssel az út hátralevő részében. Elhelyezkedtem hát hátul néhány zsák pityóka között és kalapomat szememre húzva hagytam, hogy a társzekér zörgése a hegyi úton elaltasson. Éhes voltam ugyan, de egy lovag tényleg nem lop. Elmosolyodtam a gondolatra, hogy ehettem volna idefelé legalább egy cickányt is. Bár úgy tudom pityókából még pálinka is készülhet, jóféle ráadásul. Kellett is a jó kedély, mert álmaim mélyén Nariluggalddal következő sorsfordító állomásunk várt, ami lényegében kalandozásunk utolsó állomása is volt.

***

Hogy hogyan kerültünk a Fekete Lobogók bástyájának tartott országának, Toronnak a fővárosába? Óvatos lépésekkel, azt mondhatnám. A háború elkezdődött és mi hamarosan a sűrjében találtuk magunkat. A Dwyll únió gyepűin kergettük előbb a császárság hozzánk hasonló ügynökeit, majd az életünkért harcoltunk a ránk vadászó káosz hitű fejedelmekkel a Pidera hegység oldalában. Időközben a front szépen átcsapott rajtunk és mire észbe kaptunk ellenséges területen jártunk ott, ahol minap még békés dwoon földművesek éltek.

Ezen a ponton nem is tudnám megmondani, hogy melyikünk tanított melyikünket tovább. Nariluggald a Szövetség ügynökeként eltöltött időben képzett tolvajjá érett mellettem. Sokszor ő sarkallat engem a helyes döntés meghozatalára, máskor én buzdítottam őt a folytatásra nehéz pillanatokban. A háborúban eltöltött hónapok mindkettőnk testén és lelkén is nyomot hagytak. Azt hiszem elmondhatom, hogy volt alkalmam látni bajtársam Homálytestvérét is, amikor hátunkat a falnak vetve küzdöttünk a túlélésért egy hólepte kulcsos házban a hegyek között, egy végvár csatornájában térdig gázolva az ellenség mocskában és majdan vérben.

Eredményeinek az elefántcsonttoronyból parancsolgató Titkosszolgálati vezetőket sem hagyta hidegen. Egyre mélyebbre és messzebbre utasítottak minket az ellenség országába, hogy sokszor úgy hittük az újabb üzenetekről, hogy valaki a vérünket akarja a Szövetség oldalán. Persze érthető volt, hogy ebben a helyzetben a szolgálat mindenkitől teljesítőképességének a többszörösét kívánta meg, hiszen Toron seregei megállíthatatlanul hömpölyögtek végig a békés országokon és úgy látszott Észak már az első valódi csata kezdete előtt elvesztette a háborút.

Kitettünk magunkért, igazán. Trükkkel és erőszakkal, de elverekedtük magunkat álruhában a sötét birodalom, a császárság szívéig, Shulurba, a Quiron-tenger északi partjára. Itt egy újabb megoldhatatlannak látszó feladatot kellett teljesítenünk, miszerint a főnemesi körökbe beépült ügynökünket menekítsük ki, mert megszerzett tudása fontos lehet a Szövetség ügyének. Az is volt. Elbeszélni is fárasztó lenne azt a tekervényes akciót, amivel végül kimentettük szeretője terméből és a vörös hold fényében fürdő Shulur utcáin futottunk vele végig a Medúza-kerületig.

Ott egy lefizetett varázstudónk már felkészült, hogy védencünket egy térmágiával a határon túlra taszajtsa. Ameddig a mágiaforgató befejezte a szertartást rajta elárulta nekünk, hogy a kyr nemesek köreiben köztudott, hogy áruló férközött nem csupán az Északi Szövetség vezérkarába, de ugyanakkor a Titkos Szolgálat soraiba is. Nem állítom, hogy ezen a ponton ez az információ mellbe vágott volna minket, hiszen annyi mindenre választ adott, azonban hidegen sem hagyott minket teljesen.

Elcsigázottan és kicsit tanácstalanul tértünk vissza a Rák-kerületben lévő menedékünkbe. Egy sűrűn lakott épülethez toldott műterembe a tetőn, ahol békeidőben jobb sorsú festők valószínűleg vérbajos dámák portréit festhették ... vagy mást csináltak velük. A berendezés olyan gazdag és változatos volt, hogy mindketten kényelmesen beackoltuk magunkat a biztonság illúziójába amikor ebben a tetőlakásban tartózkodtunk. A falak mentén könyvespolcok sorakoztak a plafonig, az egyik fekvőhely egy emelvényen volt ahová meredek lépcső vezetett fel, a másik egy heverő volt a széles és huzatos ablakokkal szemben.

Én általában az utóbbit foglaltam el, ekkor is így tettem. Nem is vettem tudomást arról, hogy ruhám és hajam is csuromvizes, pedig kifelé bámultam, ahol a kikötőt és a felette parázsló Tharr katedrális látképét elhomályosította a sűrű esőfüggöny. Sőhajjal löktem magam mellé a fekete kalapot, legalább ő igazán otthon érezte magát ebben a városban. Csak hallottam, hogy Nariluggald valamivel neszez a hátam mögött, de túl fáradt és tehetetlen voltam, ahhoz, hogy felé forduljak. A különös, magas hangok először meg sem leptek más állapotomban.

Hamarabb álltak össze az elmémbe muzsikává, minthogy eredetüket firtassam. Lassú tempójú szomorú dal volt, szöveg nélkül. Végül erőt vettem magamon és felé fordultam: görnyedten ült egy kisebb méretű orgona előtt, amit mintha báltermekhez igazítottak volna és eddig könyvek rakása és vászon takarta el. Teteje félig nyitva volt, jelezve, hogy Nariluggaldnak dolga volt vele, hogy ilyen különös szép hangokra bírja, ahogy fekete és fehér billentyűket érintett sorra ujaival. Elmosolyodtam és ő keserűen viszonzta. Visszafordultam a kinti eső felé és közelebb húztam magamhoz az élőfém húr lantomat. Még mindig lüktetett olykor a tenyerembe fúródott faszilánk okozta seb helye, különösen amikor esett. Mint most is.

„Álmodtam szerelmet,

Álmodtam kínt,

Álmodtam kegyelmet

Álmodtam halált ..."

A szavak csak nyögve szakadtak ki belőlem mielőtt a tenyerembe fúró fájdalom kiverte kezemből a lantot és a koppanva hullott a földre. Nariluggald mellém térdelt és visszarakta mellém a hangszert és mellém ült. Együtt néztük az esőt. Tudott hallgatni, ezt mindig értékeltem benne. Jókor és jókat tudott mondani, de feleslegesen nem untatott ... nem is bajtársam volt ő ekkor már, hanem több. Az csak a körülmények összjátéka volt, hogy néha együtt öltünk meg olyanokat, akik minket akartak volna és így kölcsönösen mentettük meg egymás életét.

- Fogalmam sincs mihez kezdjünk – nyögtem ki végül és tekintetem elidőzött az ablak keretére aggatott vad maszok vonásain.
- A feladatot elvégeztük – bölintott tárgyilagosan Nariluggald – bármi ami ezután jön csak jutalom vagy számadás lehet.
- Van kedved megvárni ameddig kiderül, hogy melyik? – kérdeztem felé fordulva, félre söpörtem arcomból hosszú hajamat.
- Az idő majd választ ad a kérdéseinkre, mindig azt szokott – hagyta annyiban és felkelve visszatért rengeteg elfoglaltsága valamelyikéhez, a hangokból ítélve meditálni készült azon a pyarroni módon, amit én tanítottam neki korábban.
- Az lehet, de ahogy már ezerszer elmondtam neked én veled ellentétben nem élek még ezer évig.
- És szeretnél? – kérdezte már meditációs pózban ülve lehunyva szemekkel.
- Ügyes – horkantottam válasz gyanánt és tovább néztem az esőt, percekkel később szóltam csak hozzá, kissé magam megnyugtatására is, de már nem kaptam választ – legközelebb vidámabb dallal próbálkozom, megígérem.

Teltek a napok és az eső nem csillapodott. Híreket nem kaptunk, Erigow nem válaszolt üzeneteinkre, további parancsot nem kaptunk. Felváltva óvakodtunk csak ki a menedékből élelemért és italért, harmadnap tudtuk meg a hírt, hogy a bérvarázslót az Ikrek klánja megtalálta és Tharr-papjai halálra kínozták. Nem voltak kétségeink, hogy ezzel a mi időnk is a végét járta. Shulurból nem menekülhettünk a háború közepén. Vártunk tovább a csodára. Sokat zenéltünk és ittunk ... azt meg kell hagyni. Titkos Szolgálat ... ehh ... ne kelts feltűnést ... na persze.

A császárság összeg orgyilkosa tudhatta már hol vagyunk, legalább érezzük jól magunkat míg ők a szembe lévő tetőkön gubbasztanak bőrig ázva. Kitéttünk magunkért. Éppen csak nőket nem vittünk fel, hogy múljon az idő. Talán az már túlzás lett volna. Emlékszem az utolsó este nagyon, de nagyon berúgtunk és Nariluggald közben csak a népe nyelvén tudott beszélni, de láttam szemében azt a másik énjét is, hogy a Homálytestvére is felkészült a halálra vele együtt. Maga mellé térdepeltetett.

Megfogta a kezemet kótyagosan és ünnepélyesen beszélni kezdett. Elmondtá, hogy népének legszentebb esküjét akarja letenni velem, a kőfogadalmat, ami a bajtársakat halálig kötelezi az egymás melletti kitartásra. A szemébe néztem és értettem, hogy milyen komolyan gondolja és milyen fontos neki, hogy ebben a helyzetben egy emberrel akarja megkötni ezt a szövetséget. Némán bölintottam és utána ismételtam a félig törpe, félig közös nyelven szóló szavakat.

Havarass igmar, tene berkan izgad – Veled alkotok hegyet, együtt leszünk a szikla

Zagzanka ordenkitu ef varak laitold tumma -- Otthonok védelmezője és csaták legbátrabb harcosa

Sankara ussa toldok heverted ivva ked mussa - Mikor eloroz tőlem a túl fényes halál én nem tágitok

Lebig olkajda tervemek itongat zaud - Lelkem kösse mélyre az ércgyökér, mint hegyet köt alapja

Hissd ef tortogo maib dugur egze krom- Karomnak és szívemnek, élttemnek legyen tiéd minden jussa

A fogadalmunkat előbb egy éjszakai mennydörgés pecsételte meg, később az erős toroni pálinka. A hold kaján fényekkel sütött át a lassan enyhülő viharfelhőkön és mindketten éreztük, hogy távolodik a vihar felőlünk és biztosak voltunk benne, hogy az odakint ránk várakozók is hasonlóképpen érzik. Mindenkinek ugyanannyi ideje volt felkészülni így kényelmesen elhelyezkedtünk megszokott helyünkön és vártunk, előbb én kezdtem az élőfém húrok pengetésébe, majd Nariluggald csapott a billentyűk közé. Betartottam a szavamat.

Az élet álom,

Csak ezt látom.

Minden hajnal,

Csak vágyálom.

A halál megváltás,

Mindenképp változás.

Új esély és remény,

Ő csak ennyit ajánl.

Az álom halál,

Vészhozó madár.

Ártatlan lélekért,

Sír az ifjú sakál.

A megváltás élet,

Többé már nem félek.

Halld szavam világ:

TUDD MEG MÉG ÉLEK!

Az ablak előbb tört be mielőtt az utolsó esőcseppek is lezuhanhattak volna a tetőre. A szobába robbanó alakok magukkal hozták a vihar utolsó lélegzetvételét és az üvegszilánkokat köpenyükön. Azonban végül így is több darabban kötöttek ki a padlón. Az ablakkereten végighúzott éles acél drót jó szolgálatot tett. Időt adott nekünk a cselekvésre. A szobában elszabadult a pokol, a következő két alak már átsiklott a kifeszített halálcsapdán. Hátradőltem és magammal borítottam kényelmes fekhelyemet, fölöttem már Nariluggald vesszői süvítettek el.

Kilestem és láttam, hogy a szemben lévő tető takarásában szikra lobban és egyre növekvő emberalakká terebélyesedve süvít a műterem felé. Úgy látszik a tolvaj mindkét találata halálos volt, most már csak azon igyekezhettünk, hogy az ellenség következő találata ne legyen az. Megpördülve kúsztam társam felé és rávettem magamat, hogy berántsam a szoba orgona mögé. A detonáció nem késelt sokat, szétszórta a szobában található könnyebb bútorokat és lángra lobbantotta a szőnyeget.

Mi enyhébben átvészeltük, csak a hallásunk bánta egy időre. A törpe hangszerének viszont a fele hiányzott. Még mindig a földön feküdtünk egymáson, amikor mellettünk kinyílt a széles ajtó és rajta újabb alakok igyekeztek bejutni, ekkor már csupasz villogó pengékkel. Hálát adtam a sorsnak, hogy nem hallottunk semmit, mert a bejáratot én készítettem fel korábban a behatolók ellen. Kinyitásra a mágiában eltárolt hangot zúdította felerősítve a belépőkre és a korábbi háborús emlékeim közül volt miből válogatnom a számukra. Kétrét görnyedve hullottak el a földön kezüket a fülükre tapasztva fájdalmas kiáltásra nyitott szájjal, amit senki sem hallott.

Pillanatokkal később kezdtem el megint érzékelni a hangokat, amikor eljutott a tudatomig Nariluggald kardjának munkája, amint a magatehetetlen orgyilkosokat csonkolta a földön. Lihegve és véresen fordult felém kérdően, hogy végeztünk e, de ahogy kitekintettem az ablakon biztos voltam

benne, hogy még korántsem. „Kedvesem.” – zúdult az elmémre az idegen akarat üzenete és az átküldött érzéshez párosította amit a szeme látott: engem, egy szemben lévő ház betört ablakában állni a gyér esőfüggöny mögött.

- Ne ... ezt igazán ne – szakadt ki belőlem az őszinte tiltakozás, amit megpillantottam a kémények közül kiemelkedő karcsú nőalakot felénk suhanni az éjszakában. Teste vonalának fenséges kontúrt adott az estéji ruha, ami mintha mása lett volna annak, amit Erigowban viselt ... vagy éppen ugyanaz.
- Alucardo, csak nem ismered azt a boszorkányt ott? – kérdezte mellém lépve Nariluggald.
- Így is mondhatjuk – csikordultak össze a fogaim a látványra – Ez a szuka egyszer már kijátszott engem Nariluggald, másodszor semmi kedvem kikapni tőle. Gyerünk!

Kirohantunk a szobából a lépcsőházba, ahol éppen két meglepett fejedősz talpalt fel a lépcsőn. Őszinte lelkesedéssel mártottuk kardjainkat a gyomrukba majd lerohantunk a lépcsőfordulóra. Lentről újabb rohanó léptekeket hallottunk, súlyosabbakat, minthogy orgyilkosoktól jönnek, ezek már toroni elitharcosok lehetnek. Kétségbeesve pillantottam vissza a műterem ajtajára, de még nem tűnt fel a szőke hajú démon. Nariluggaldra néztem, ekkorra már szavak nélkül megértettük egymást: ő elbánik a gyalogosokkal a maga módszerével, a mágiahasználó kiiktatása pedig az én feladatam.

Teljes erőből rohantam felfelé a lépcsőn, hogy még időben a boszorkány elé vágjak, miközben már hallottam, ahogy társam a rejtett zsebeiből vas sulymokat és fémgolyókat enged le a lépcsőn az érkezők lelassítására. Én éppen az ajtóban futottam össze a toroni néemberrel és meg kellett állapítanom, hogy még mindig gyönyörű: hosszú szőke haja nedvesen tapadt kebleihez, azúrkék szeme a tekintetemet kereste, ajkai elmosolyodtak közeledésemre és bal kezével könnyedén felém legyintett ... volna.

Ehelyett teljes testsúlyommal elsodortam és együtt törtük át a műterem melletti tetőre vezető ajtót. Kéjesen felnyögött ölelésemben, amikor átzuhantunk egy virágágyáson és színes szirmokat megtermő földet szórtunk mindefelé magunk körül, amikor földet értünk a nedves tetőre. Azonnal talpra ugrottam, nekem kevesebb kárt okozott az ajtó és a veteményes, bár a kardomat nemigen láttam sehol. A lány tőlem pár lábnyira hevert, de ekkor már ő is felült és megállapította, hogy alaposan megrongyolódott a ruházata és haja is sáros lett, bár a virágok jól álltak neki. Koncentrálj!

- Hát így kell üdvözölni egy régen látott szerelmet? – köpött ki egy kis sárgöröngyöt érzéki szájából – Szavamra mondom, Ront'e Rone gróf, csalódást okozol.
- Mi sem állna tőlem távolabb ... kedvesem – köptem a szavakat nedvesen a kettőnk elválasztó esőfüggönyön keresztül – Azért jöttél, hogy lásd a halált és mindent megteszek ezért.
- Csak nem neheztelsz azért a múltkori estéért szerelmem? – nyújtózkodott ki előttem teljes és kíváncsi életnagyságban a nőstényördögöm – Hát nem tanultad meg, hogy ebben a játékban az győz, aki hagyja a másikat előbb ELMENNI?

A kert virágágyásaiból sziszegve kezdtek felém tekergőzni a korábban ártalmatlan karótartó kötelek a boszorkány varázslatának köszönhetően immár kígyó alakban. Viszonoztam a nő elnéző mosolyát és magamra idéztem a bárdok egyik titkos fegyverét, mellyel mozdulataimat ellenségeim másképpen látnák, mint azok történnek. Így talán nyerek egy falatnyi időt, ameddig az utánam kapó kígyófejek árnyék-testrészeimbe marnak. Sűrűn csattogtak körülöttem mérges fejeik, ahogy igyekeztem távolságot nyerni a toronitól.

- Hát a másik lovagodat hol hagytad? – kérdeztem fennhangon, amikor sikerült végre egy viszonylag védett helyet találnom egy cserépváza mögött, távol a volt virágkötelékektől – Talán talált másik kétszínű, szívtelen boszorkányt?
- Láttam, hogy mai napig büszkén viseled a kalapját – kacagott fel tiszta hangon a lány egyre közelebről – Nekem nem az volt a feladatod mint neki akkor ott Erigowban. Én visszahoztam a csapatot, de ő nem teljesítette a parancsot ... hála neked kudarcot vallott.

Éreztem a cserepek mozgását alattam és csak az utolsó előtti pillanatban fogtam fel a jelentőségét. Elvetődtem a cserép mellől, csak hogy azt a következő pillanatban egy a mélyből felcsapó tűzgejzír cincálja ezer apró darabra. Több lányit siklottam hason a tetőn és közben az egyik virágtartó alól a kardomat is sikerült megkaparintanom. Fölényesen emelkedtem fel, de mostanra ruházatom állapota hasonlatos lehetett az ellenfeleméhez. Ő csípőre tett kézzel nézte végig a tevékenységemet.

- Hetek óta tudom, hogy itt vagy – suttozta, mégis tisztán értettem minden szavát – de csak most kaptam parancsot rá, hogy öljelek meg a kismövésű társaddal egyetemben. Ha tudnád mit éreztem, amikor megtudtam ...
- Képzelem – helyezkedtem vívóállásba, de a tekintetében észrevettem valami különös csillogást, talán őszinteséget, talán bánatot.
- Képzeld ... sok minden van amit nem tudsz – elégelte meg nyakasságomat – de most már úgymint mindegy nem igaz?

Előrelendültem felé ő pedig hagyta, hogy megrohamozzam tőr kardommal. Az utolsó két lábon eresztette meg felém a tenyereiből kirajzó tűzbogarakat, de én számítottam rá. Visszafogtam kardom erejét és mágikus tükörvarázst bűvöltem magunk közé. Én nem láthattam mi történik, de a hangok magukért beszéltek és amikor eloszlott a varázs láthattam is, ahogy a visszatérő lángnyelvek több helyen megégették tejfehér sima bőrét és megtépázott ruháját. Füstölögve és igencsak felhúzva állt előttem, láthatóan arra készülve, hogy egy végső varázslattal lesújtson rám. A kardom megemelkedett.

Valami elsuhant a fülem mellett és az elkerekedő szemű szőke lány keblei közé csobbant. Értetlenül nézett le mellkasára, ahonnan egy kurta nyílvevessző állt ki, majdnem egészen a tollig. Két kezét előbb kérdőn húzta fel maga mellé aztán azzal a lendülettel összeesett előttem. Megpördülve láttam meg az ajtó romjai között álló Nariluggaldot, aki diadalittasan és kicsit ziláltan állt a kezében elmaradhatatlan rövid íjával és összeszorított ajakkal biccentett, hogy nem kell megköszönnöm, amit tett. Hirtelen nem is ez volt az első gondolatom.

Az elesett lány mellé guggoltam és a tócsából kiemeltem a fejét, a hátára fordítva vettem az ölembe. Szemei lehunyva, ajkai résnyire nyitva feküdt a karjaimban ahogy az eső utolsó erejével kései cseppeket küldött kettősünkre. Sokszor elképzeltem majd a viszontlátást vele ... miket fogok mondani ... mit fogok tenni. Ez a lehetőség valahogy nem szerepelt közöttük. Előregörnyedtem és betakarva sörénnyemmel utolsó csókot leheltem a szájára.

Meglepetésemre viszonozta, sőt. Kezével megragadta galléromat és nem engedte, hogy messzebb húzzam az arcomat az övétől. Szemei kinyíltak és ajkai egy utolsó, halovány mosolyra húzódtak. Valami alapvető gond lehet a férfiakkal, hogy az ilyen helyzeteket nem tudják mert nem AKARJÁK megfelelően értelmezni. Néztém azokat a gyönyörű szemeket, ahogy felettünk a Vörös hol az utolsókat rúgta, úgy a számomra névtelen boszorkány a karjaimban is haldoklott. Mégsem láttam bánatot vagy haragot a szemében.

- Tudod, ez a lehető legjobb befejezés a számunkra – zihálta – Képes lennék megölni most téged és a barátodat egy utolsó varázslattal, ugye tisztában vagy vele?

- Sejttem - nem akartam bevallani, hogy éppen csak annyit tudok a boszorkányok fegyvertáráról, amit ő mutatott meg nekem és amit ügynök társaimtól hallottam - miért nem teszed mégis? Erigow örökre megmarad nekünk ...
- Ugyan hallgass - fordult el az arca tőlem grimaszba torzulva a fájdalomtól ... is - tudod, szükségtelenül színpadias vagy - visszafordult felém és talányos fény gyullad a szemében - én egy sokkal kegyetlenebb átokkal akarlak elpusztítani, ami lassan öl meg és évről évre emészt majd fel - gonosz mosolya első találkozásunkra emlékeztetett - van egy fiam, Alucardo Ront'e Rone grófja ... egy fiam, aki Erigowban fogant a vörös hold fényénél ... egy ehhez hasonlónál.
- És ő majd bosszút áll érted - nyeltem egyet, reméltem, hogy nem arra gondol amire én abban a pillanatban - ezért életem minden napján retteghetem az érkezését és félnem kell?
- Ez is lehetséges - köhögött fel egy kis vért a szőke lány - de ha így is lesz akkor tudd, hogy az orgyilkosod nem más, mint a te húsod és véred, a te fiad ... szerelmem.

Ezzel meghalt. Nariluggald érintése a vállamon hozott vissza a révületből, amit a boszorkány utolsó szavai okoztak. A törpe felrángatott én pedig megütöttem, nem kellett volna. A földön verekedtünk tovább a halott nő mellett, amikor a toroni elitharcosok kiözönlöttek a tetőre utánunk. Hirtelen összenéztünk és futni kezdtünk a perem felé. Útközben felnyaláboltam a kalapomat és a lantomat is, ameddig Nariluggald útjára küldte utolsó két vesszőjét a vértések felé. Nem ölt meg senkit. Nem volt időnk töprengeni, így a megáradt csatorna vízébe vetettük magunkat. A törpe jobb úszó volt mint én, sokkal. Ekkor nem vigasztalt, hogy lovagolni én jobban tudtam nála.

Az ár kisodort minket a közeli kikötőbe és egy lélekvesztőbe kapaszkodva vártuk, ki ameddig az őrző sítolva és túlkölve elhalad mellettünk, mi pedig dideregtünk. Később elkötöttünk egy vitorlást és az első halászkor rajának palástjában a nyílt víz felé indultunk el. Több szó nem esett közöttünk arról, ami a tetőn történt, mindkettőnket elfoglalták a magunk gondolatai. Később elváltak útjaink, amikor már biztos távolba kerültünk Shulurtól.

**

Nariluggald kisebb kerülővel visszatért északra Tiadlanon keresztül, ma már tudom, hogy hazatért később. Én a boszorkány átka hatására elkezdtem keresni a tút a szénakazalban: azt a császárhű pengét, amelyik a leginkább vágyik a vérem kiontására, mert talán azt sem tudja, hogy osztozunk rajta. Háborús időben megtalálni egy gyilkost ... pont az akkori életemhez illő feladat volt. Pár évvel később történt, hogy Lammoban elfogyott a szerencsém és meghaltam. Soha nem találtam meg a fiamat.

Azóta tudjuk, hogy az Északi Szövetség árulója a háború alatt a Szem néven ismert elfajzott varázsló volt. Minden bizonnyal maga fogadta az általunk kimentett ügynököt a hátszágban és gondoskodott róla, hogy senkivel se oszthassa meg mindazt amit tudott. Minket mint elesett ügynököket tartottak számon később egészen addig, amíg új, fiatal képmásomban vissza nem tértem Erigowba. Mikor Kyel papjai megbizonyosodtak róla, hogy igaz az a valószerűtlen történet, amit előadtam újra a Titkos Szolgálat kötelékébe léphettem.

Nariluggald nem így tett, de azok alapján, amit hallottam róla szép kis karriert futott be kalandozóként. A híre eljutott hozzám: Erionban szembeszállt és túlélte egy kráni birodalmi fejedelmessel szemben egyetlen flaskányi lámpaolajjal, Kahréban a fél hegyet omlasztotta rá a védtelen érckapukra, hogy megóvja őket egy fémszerafista bosszúszomjától, északon két törpe klán vezetőjét mentette meg, egy homálytestvér által megőrzített paptól. A híre megelőzte őt és én büszke voltam rá, hogy nekem is közöm volt fejlődésében.

A szekér egy hangos zökkenéssel állapotodott meg egy völgyben, ami láthatóan valamiféle elővárosa lehetett a mélyebben fekvő törpe birodalmaknak. Sátortábor állt egy hatalmas, a föld alá vezető kapu körül és emberek-törpék vegyesen lézengtek mindenfelé. Megköszöntem az asszonynak a szívességet, ő pedig intézkedett, hogy szállítmányát egy szakállas figura minél előbb értékes ércekre váltsa. Úgy döntöttem elvegyülök kissé a tömegben, hogy megtudjam, mi ennek a hevenyészett kereskedőállomásnak a célja itt a hegyek küszöbén.

Hamarosan kiderült, hogy csak a szigeti klánok tértek vissza Tarinba: minden felszíni törpe közösséghez eljutott a hívó szó. A hithű kőfiak egymás után tűntek fel a hegyek határainál, hogy visszatérjenek az ősi tárnákba. Ez már évek óta tart és ahogy a dolog kinéz, még egy darabig fog is, ameddig a legtávolabbi diaszpóra tagjai meg nem érkeznek. Az emberek azt beszéltek egymás között, hogy a törpék szavaiból az derült ki, ezután örökre lezárják majd a felszínre vezető járataikat és megszakítanak minden kapcsolatot a külvilággal.

Őrütségnek hangzott, de itt voltam és a saját szememmel láttam, hogy végtelen hosszan áramlik a hegyek gyökeréhez az ellátmány és folyamatosan érkeznek törpék kisebb-nagyobb csapatokban, hogy eltűnjenek a mélyben. Fogalmam sem volt miféle varázslattal vehették rá a szabadelvű bajtársamat ilyen utazásra, de utána akartam járni és ha lehet kimenteni onnan, ahová egykor én magam vittem le. Két sátor között, amikor éppen senki sem figyelt rám, a csenevész emberre mágikus hatalmammal új alakot öltöttem.

A tábor és a lejárati út közötti utat már egy mokány, szőrös törpe képében tettem meg, aki valamivel lengébben volt öltözve társaihoz képest, de senki sem szólított meg és én sem kerestem mások társaságát. Egy csendben bandukoló, ezüst fejszékét cipelő csapat mögé álltam be a sorba és velük együtt surrantam be Tarin járataiba. Emlékezetem nem csak meg a lenti világ bonyolult elrendezéséről, de igyekeztem csalhatatlan ösztöneimmel ismerős helyeket találni a fényt sosem látott részek között.

A sötétség persze gondot jelentett, így idővel kénytelen voltam a vakon látás képességemet is bevetni, hogy tájékozódni tudjak. Sorra haladtam az őszög cseppkőoszlopok között, elsurrantam egy törpe szoborcsoport túlméretezett lábai között és hamarosan egy népesebb csarnokba jutottam. Itt egy ideig ténferegtem és hallásomat megerősítve egyszer csak kihallottam a beszélgetésből a régen hallot nevet: Nariluggald. A társaság közelébe óvakodtam és mikor végeztek követtem őket a göcsörtös alagutakon keresztül.

Éreztem, hogy lassan rejtő varázsom végére jutok, de nem adhattam fel. Erőm pótlására képes amuletem valahol Erion kikötőjében úszott a halakkal, de a céloom, éreztem, egyre közelebb került hozzám. Nem tágitottam hát. Utunk hamarosan véget ért és a távolból különös hangok szűrődtek felém: üstdobok és kántálás moraja. Térültem-fordultam és végül egy törpe vallási szertartás kellős közepén bukkantam ki. Döbbenetemet felfedezhették azok is, akiket addig követtem. Elnéző mosollyal vettek körül és hamarosan az övékhez hasonló általvetőt erőltettek rám.

Különösen formák szimbólumait viseltem és a vegyes társaságban elvegyülve közeledtem ösztönösen a zene forrásához. Körülöttem átszellemülve hullámozott a tömeg, különös módon egyikük sem viselt fegyvert vagy vértet. Elértem a dobokat, amiknek hangja elnyomta a törpék zúgását. Innen jól beláthattam a termet, mert a szertartás kellékeiként kéken ragyogó sziklatömbök sorakoztak elszórva a csarnokban. Mindenki egy irányba figyelt, ahol egy emelvényen őszög törpe ragyogó színesfém díszekkel teleaggatva és egy túlméretezett kalapácsot lengetve diktálta a kántálás szövegét.

Előtte kisebb csoport állt külön a nagyobbtól, akiknek viseletében felfedeztem a szigeti törpékre jellemző sajátosságokat, a kőkoloncokat és a kényelmesen bő ruhákat. A szakálluk most nem volt

olyan nyírt és ápolt, mint korábban, de tisztában voltam vele, hogy nagyon sok idő telt és túl sok minden történt azóta. Nariluggaldot sehol sem láttam, pedig az időm egyre csak fogyatkozott. Mágikus erőm a végért járta és ahogy olykor más perspektívából pillantottam meg a tömeget, biztos voltam benne, hogy a hely aurája is közbeszól a varázslatomnak.

Mégis elindultam a tömegen keresztül a kis csoport felé, mint az egyetlen nyom, amit ebben a kiterjedt földalatti világban követhettem. Ekkor azért körvonalazódni kezdett bennem vállalkozásom tervszerűtlensége és ostobasága. Átértem a sok törpén, hogy elérjem a kevesebbet, akik észre sem vették érkezésemet, mert olyan áhítattal hallgatták az öreg fennkölt beszédét és hipnotikusan követték a kalapács útját. Letöröltem a verejtéket a homlokomról és idegesen tekintgettem jobbra és balra is.

A dobok elhallgattak és az öreg is, hívó mozdulattal széttárta karjait két irányba és lehajtotta fejét. Mögötte a sima sziklafal vonala fodrozódni látszott és nekem is leesett az állam, de hallottam, hogy másokból is kitör körülöttem az elragadtatott sóhaj. A fal anyagából két alak vált ki, az egyik magasabb az öreg törpénél, a másik alacsonyabb, de mindkettő vele azonos fajú volt. Döbbenet ismertem rá az előbbiben bajtársamra, aki sötét talárt viselt, míg a vele szembeforduló alak fehéret.

Egymásra néztek és mindkettejük arcán túlvilági áhítat tükröződött. A teremben minden neszt elhallgatott, ahogy a két törpe egymáshoz lépett és megfogták egymás kezét. A lány felnézett Nariluggaldra, az pedig áttetsző tekintettel vizionozta ezt. Ajkaik szavakat formáltak, de a csarnok akusztikája csak később engedte eljutni hozzánk a hangokat, ami felerősödve érkeztek meg a tömeg fölött lebegve. Nem először hallottam a szavakat, de mostanra már megértettem jelentésüket is.

Havarass igmar, tene berkan izgad

Zagzanka ordenkitu ef varak laitold tumma

Sankara ussa toldok heverted ivva ked mussa

Lebig olkajda tervemek itongat zaud

Hissd ef tortogo maib dugur egze krom

Ekkor értettem meg, hogy milyen mély a törpék összetartozása. Harcosaik egyazon esküvel indulnak csatába életüket adni a másikért, amivel a házastársak ígérnek egymásnak, hogy az élet háborújában is mindvégig kitartanak egymás mellett. Az ilyen erős kötelékek ritkák, az emberek világában szinte ismeretlenek. Itt azonban a mindennapok megélt és valódi részese. Milyen alantas dolog, hogy ezért születhettek gúnyos elképzelések a törpék asszonyairól és fajtájuk mibenlétéről.

Mert ami a szemnek láthatatlan, az itt, az örök sötétségben, tapintható és érezhető különbség. Az emberek pedig, akik egész életüket egymás gáncsolásával, kihasználásával töltik szükségszerűen inkább kinevetik azt a fajta életet, amiről tudják, hogy nekik is követendő példaként kellene, hogy szolgáljon. Én magam is értetlenül álltam ott és arra gondoltam többször, hogy mit keresek én itt, nem vagyok méltó ennek a szertartásnak a végignézésére sem.

Amikor a két fiatal törpe befejezte az eskü szövegét átölelték egymást és azokat a szavakat, amiket eztán váltottak egymással már nem hallhatta a tömeg. Csókjuk látványa eszembe juttatta azt a shuluri tetőt és azt a korábbi erigowi palotaszárnyat. Úgy éreztem nincsen maradásom és a felharsanó üdvözlés közepette szembefordultam a tömeggel, hogy elhagyjam a csarnokot és Tarint is örökre. Azonban a mögöttem álló törpék már nem az emelvényt fürkészték hanem engem, felfelé tekintgetve.

Időközben elmúlt a rejtő varázsom hatása teljesen. Ott álltam a számomra tilalmas tárnák legmélyén egy csarnokra való ünneplésében megzavart törpével, akik egyre furcsábban bámultak engem a sűrű szakálluk fölött. Nem szerettem ezt a nézést és erőm sem maradt rá, hogy újabb trükkel kivágjam magamat szorult helyzetemből. Váratlanul Nariluggald tűnt fel az oldalamon és a fehérbe öltözött hitvese a másikon.

Csendes szavakkal nyugtatták a násznépet és zavart alakomat körbefogva vezettek a terem széléhez. Amikor egy ritkább részre értünk végre az üstdobok újra felharsantak és hangjukba más, eddig rejtett hangszerek zenéje is vegyült. Ekkor végre szembefordulhattam egykori bajtársammal, akin nem sokat fogott az idő ... szinte semmit. Törpéknél az a pár évized nem sokat számít. Ő mégis úgy nézett rám, mint aki alig-alig ismerne fel, de mégis elhiszi, hogy az vagyok akinek remélt. Kedvese szorosan mellette állt.

- Fiatalabbnak látszol, mint amikor először találkoztunk a falumban, Alucardo Ront'e Rone gróf. - szemében fiatalos lángok lobbantak fel, ahogy látszott, a nosztalgia hullámai kimossák az emlékei közül azokat, amire érdemes emlékeznie.
- Te viszont férfinak látszol Nariluggald, nem annak a kölyöknek, amit elhoztam onnan - igyekeztem megőrizni a méltóságomat, még most is, még így is, hogy valószínűleg az életemet mentette meg rokonaitól.
- Asszonyom nem beszél a közös nyelvet - jegyezte meg és csácsogó szavakkal kedvesét az ünneplő tömeg felé irányította, akik nagy jókedvvel avatták be a lassan kialakuló körtáncukba - Nem mertem remélni, hogy eljössz. Azt mondták rólad többször is, hogy meghaltál.
- Nos, hát igen ... volt olyan is - pislogtam bizonytalanul, nem tudva, hogy mit lehet ilyesmire mondani - Szóval akkor nem te üzentél nekem, hogy keresselek meg, hogy bajban vagy?
- Üzenni? - nézett furcsán kétkedve a törpe - Imádkoztam, hogy bárcsak jelen lennél a kőfogadalmamnál, legalább lélekben, hogyha igazak rólad a pletykák. Úgy tűnik BulRurig meghallgatta fohászatot és elvezetett téged hozzám ... ebben a különös alakban is. Nincs egy ősz hajszálad sem, ez hogyan lehetséges?
- Egyszer azt mondtad, hogy idővel minden kiderül és én úgy döntöttem, hogy megfogadom tanácsodat és örökké élni fogok - mosolyogtam, remélve, hogy ezzel a válasszal elcsapom érdeklődését állapotom felől.
- Azt is mondták, hogy visszatértél és a háború után te lettél a Titkos Szolgálat vezetője, igaz ez?
- Most hogy mondod - a felismerés villámként csapott belém ... ez megmagyarázta, hogy miért nem eredtek a nyomomban falkában járó embervadászok a dezertálás után ... mert én nem küldhettem őket magam után - nem minden ostobaság, amit rólam beszélnek.
- Értem - gondolkodott el ezen Nariluggald, majd az ünneplő tömeg felé fordult - reméltem, hogy eljössz és hogyha jössz akkor reméltem kiveszed a részed a mulatságból. Tudom, hogy viseltetsz a helyiek italaival szemben és meg kell mondanom én is osztozom ízlésedben. Talán túl sokat is tanultam tőled.
- Egymástól tanultunk - derült fel az arcom a törpe által előhúzott toroni pálinka látványától.
- Meglehet - hagyta rám és a kezembe nyomta az üveget - most vissza kell térnem a násznéphez. Érezd magadat a lehető legjobban gróf! Később még beszélünk.

***

A lakodalom pár nappal később ért véget. Mikor feltűnt előttünk a felszíni kaput jelentő fénysugár úgy éreztem már csak a gondolattól megvakulok. Szerencsémre még csak hajnal volt, s az égen karcsú fellegek úsztak végig a lassan éledező napkorong előtt. Hálás voltam érte és azért is, hogy Nariluggald egészen a kapukig felkísért, jobban mondva támogatott. Pedig nagyjából egyformán imbolyogtunk

mikor végül egymással szemben állva ismét az utolsó búcsúzáshoz készülődtünk. Sokáig egyikünk sem szólt.

- Nem hittem volna, hogy egyszer eljutunk idáig.
- Tudom, én sem.
- Nagyon messzinek tűnnek, azok az idők.
- Igen, mintha egy másik életben történt volna minden.

Nem tudom melyikünk szólalt meg előbb, inkább a hallgatásra és arra a különös, újra megtalált érzésre emlékszem jobban. Néztük egymást és tudtam fejben a megtett úton gondolkodunk mindketten, s a változásokon, amiken keresztülmentünk az együtt töltött évek óta. Volt egypár. De ahogy hittük, hogy minden lehetséges úgy tudtuk vallások hittel, hogy vannak dolgok, amik örökké tartanak függetlenül időbeli és földrajzi távolságtól.

- Igaz amit a völgyben beszélnek, hogy néped elzárkózik majd a külvilágtól? – kérdeztem végül.
- Részben igen – bölintott Nariluggald és megtámaszkodott az egyik óriás törpeszobor földre támasztott kőfeszéjében – az a része, hogy lezárjuk a felszíni járatokat miután minden klán visszatér igaz.
- A Szövetség számít rátok ... Tarinra és isteneitekre a következő Zászlóháborúban is.
- Vörös és Fekete Lobogók – legyintett – a legutóbbi alkalommal nyilvánvalóvá vált, hogy olyan dolgok ezek, amit nem tartoznak a népemre és csak magunknak ártunk, hogyha beleavatkozunk. A magunk Lobogóját visszaszereztük és ha legközelebb valaki megkísérli elragadni ... nos ... elmondhatom, hogy most már én is része vagyok az Őrségnek, amelyik a védelmére lett kirendelve.
- Azt mondtad csak részben ...
- Szóbeszéd ugyan, de a mélyebben lévő műhelyekben egyfolytában dolgoznak a fűjtatók. Hajók készülnek, nagy, vaskos hajók. Egyesek azt találgatják, hogy idővel majd azokkal indulunk Bórog visszafoglalására. Nem tudom, de hogyha úgy is lesz ... remélem, hogy megmutathatom a fiamnak az őshazájukat éppúgy, ahogy annak idején te vezettél át engem ezeken a kapukon.

Jobban körbenéztem a másnaposság ellenére és be kellett látnom, hogy bajtársamnak igaza volt: valóban azon a helyen álltunk, ahol egykor együtt indultunk Tarin lobogójának megvédésére. Akkor mindketten mások voltunk ... ő fiatalabb, én öregebb. A dolgok változnak, de nem mindig előnyükre csak úgy, talán a maguk kedvéért, de változnak. Visszafordultam Nariluggaldhoz, aki ekkor már mereven állt velem szemben, kezében egy különös formájú tűzfegyverrel.

Meglepődni sem volt időm, amikor meghúzta a ravaszt. A csőből kirobbanó tűz hátravetett és suhogó hangokat hallottam magam fölött, talán a halál angyalai értek be végre egy ilyen különös és csalárd módon. Oldalamra fordultam a sziklás kövön, s a fülem csengésén túl is hallottam egy test tompa puffanását a földön valahol mögöttem. Még mindig kicsit kábán a sokktól és az elfogyasztott toroni pálinkától meglepődtem a látványon.

Nem messze tőlem a földön, éppen csak annyira a kalapomtól, mint amennyire tőlem az esett egy halott félszemű pteropta feküdt. Szárnyai kiterültek, arcán frissen behegedt sebhely a mellkasán pedig akkora lyuk, aminek már nem lesz módja sohasem begyógyulni. Féltérdre küzdöttem magamat és felvéve leporoltam a kalapomat. Nariuggald kihívóan a derekához támasztotta a füstölgő fegyvert. Mellém lépve kezdte el mustrálni legújabb áldozatát.

- Látom, még mindig minden és mindenki égen és földön a véredet akarja. Kidobhatnád már azt az öreg fejedőt, a háború vége óta már az ellenség sem visel ilyet.
- A szokásoktól nehéz megszabadulni – igazítottam helyére a fekete széles karimájú kalapot – az új szokások sokszor meg sem érik a cserével járó fáradságot.

Nevettünk, ahogyan lassan kisütött felettünk a nap és egyáltalán nem bántam. Még egyszer utoljára kezet ráztunk és néztem, ahogy lassan távolodva tőlem becsukódnak mögöttem Tarin sziklakapui ... talán utoljára. Percekig csak álltam ott egyedül a halott szárnyas hüllővel majd nekivágtam a hosszú hegyi ösvénynek gyalogszerrel amiről tudtam, hogy egyszer majd levisz engem a hegyről. Útközben megtisztogattam a pteropta egy kihúzott fogát. Kiválóan fog mutatni az Unikornis fedélzetén lévő vitrinben.

A hegy lábához érve ismerős alakok fogtak közre, de akkorra már nem éreztem félelmet. Ereni kékköpenyesek, Via Sheen fehér tigrisei és egy csuklyás alak, ruhájából ítélve Haonwellből. Aggódva adták tudtomra a helyzetet: Erionban elkezdődött a kráni varázstárgyak ártalmas kereskedelme. Veszélyes tárgyak tűntek fel az utcán és az ügynökök nem mertek közbelépni sem, mert nem volt aki parancsot adjon rá, csak megfigyelték az új ellenséget.

Kiváló, mosolyogtam el és megnyugtattam őket, akkor már mindent tudunk arról az ellenségről, ami elbízta magát és így óvatlanabb, sebezhetőbb. Elintéztem, hogy minél hamarabb Erionba jutassanak. Persze csak egy kitérő után ahol elegendő fehér rumot tudok magamhoz venni. A világ valahogy világosabbnak tűnt és a légzés is könnyebb volt készleteim és testem felfrissítése után. Következő megálló a Városok Városa, Torozon és az Unikornis. Ki kell tennem az új trófeámat a vitrinbe is ...

***

Epilógus

A kráni hajó kapitány elégedett volt az események illetően alakulásával. A külvilág és azon belül a Godorai tenger népének ellenállása a portékáival és módszerivel szemben sokkal puhányabb volt annál, mint amire számított. Mások bezzeg ijesztgették őt a lázongó tartományok isteneinek hatalmával, meg azokkal a minden lében kanál kalandozókkal. Piha! Itt horgonyzott az állítólagos városuk kikötőjében és semmi gondja nem akadt velük.

Az első három sikeres forduló után már azt a kotnyeleskedő varázslót sem kellett megfizetnie a szolgáltatásaiért. Még két forduló múlva felmondta a szerződést a fejedelmével is, akik addig a rakományát kísérték és biztosították zavartalan célba jutását. Mostanra a vállalkozása szintiszta nyereséget termelt és ő nagyon szerette az ilyet. Kabinjában elterülve a széles ágyon már azon álmodozott, hogyan fordítsa javára még inkább azt a tudást, amit itt szerzett: hogy Krán hatalmával, de még csak hírével szemben is védtelen a világ.

Lelki szemei előtt hatalmas flotta képe derengett, amelynek minden hajóján az ő családjának és nemzetségének új zászlaja leng, ami alatt az utódai és azok utódai generációkon át kényelemben és jólétben élhetnek, s mindegyik áldva fogja emlegetnie a nagy tengeri dinasztia alapító ősatyát ... ehhez pedig nem kellett semmi mást tennie, mint felmosó vödörbe fojtania azt a dohányszagú kapitányt, aki árvaként maga mellé vette annak idején. Igen, ilyen amikor a megfelelő emberek emelkednek ki.

Kitekintve a kabin ablakán tényleg látta az elképzelt flottát és csak az zökkentette ki merengéséből, amikor a hajó élesen jobbra fordult és a fedélzeten elkezdődött a kiáltás. Átkozódva pattant fel az ágy mellől ahonnan legurult és sietve övezte fel örökölt kapitányi kardját és vette magához a korbácsot, amire úgy látszik megint szüksége lesz. Már jó előre örült az első tiszt fájdalmas képének,

amikor végigvág a hátán a fémtüskés bőrszíjakkal, az mindig felvidítja és rendet tesz a csürhe moráljában.

Azért igencsak meglepődött, hogy az első tiszt fájdalmas arckifejezését sokkal korábban látta, mikor a kabinjából kilépve elgurult előtte az előbb említett feje. Döbbenet nézett föl a fedélzetre, ahol mezítláb, kreol bőrű emberek hadakoztak legényeivel, a palánkon pedig újabb és újabb figurák másztak keresztül. Soraik között erioni kalandozók, kékköpenyesek és embervadászok is akadtak szép számmal, hogy a krániak vérét vegyék. A gorviki martalócokat inkább a sötét birodalomban való csalódottság és a remélt zsákmány vezethette, de a végeredmény ugyanaz volt.

- Mi folyik itt? – bömbölt magából kikelve a kapitány – Ki a felelős mindezért?
- Alucard Ront'e Rone grófja, szolgálatára – csattant a válasz valahonnan a feje felett és megpördülve látta is már a kormánykeréknél álló fehér ruhás alakot fekete kalappal, kibomlott hullámos barna hajjal, aki tőr kardját lengetve egyik kezében meglengette kalapját az érkező felé – és ez pedig itt egy szabályszerű kalóztámadás, HARR!

A kapitány döbbenet látta, ahogy az alak rákacsint majd hosszan kortyol a másik kezében lévő rumos üvegből. A gróf elégedetten nézett végig a fedélzeten és amikor felharsantak a kapitány első fájdalmas kiáltásai, amint a gorviki tengeri farkasok darabolni kezdik előzékenyen a tenger síkja felé pillantott. Körülöttük a többi kráni hajót is hasonló meglepetésben részesítették, volt, amelyik már ki is gyulladt.

A gorvikiak fürge járású hajói hamar bekerítették a kis tengeri rajt, a szállított kalandozók pedig tették a dolgukat. Az, hogy ő is rásegített kissé a mágiájával teremtett alakokkal a túlerő illúziójához csak a krániakat zavarta, de őket sem sokáig. A parti terjesztőkre majd hajnalban csapnak le az ügynökök Erionban, reggelre pedig az eladott varázstárgyak is a kezükben lesznek. A Szövetség örül, az Eszme meg van védve, a Titkos Szolgálat vezetője pedig kivételesen jól végezte dolgát.

Na persze ehhez igénybe kellett vennie egy kisebb-nagyobb szívességet is, aminek visszafizetése még a jövő zenéje, de összességében elégedett volt. Újra ivott és elfordulva a kormánytól lantját vette ölelő karjaiba, majd nézte, ahogy elsiklik előtte egy tengerészeket és kalandozókat szállító csónak a következő célpontja felé. Az orrban egy ismerős alak emlékképe állt, magas, délceg törpe harcosé, akinek tekintete a prédát lesi, hogy rövid íjával minél hamarabb leszedhesse a társaira leselkedő veszélyt.

Alucardo meg volt róla győződve, hogy minél többet iszik, annál élesebb az illúzió képe, hátrafordult az elhagyott üvegért, de azt már egy mellé lépő karcsú kreolbőrű alak tartotta a kezében és előzékenyen pohárba öntötte neki a tartalmát. A gorvikiak híres és rettegett boszorkánya, a Tértolvaj maga is ivott a keserűen is édes italból és együtt figyelték, ahogyan a távolban a tenger fölé emelkedik a kék hold. Alucardo végül a húrok közé csapott, ami elűzte a győzelem fájdalmas hangjait maguk körül és aminek hatására a kiszámíthatatlan veszedelmes asszony körülfonta a karjaival.

„Bocsáss meg ha néha hangosan gondolkodom

rólad és rólam, életünkről, hogy elhiszem

közösen minden szebb és jobb lehet, hidd el

a sötétségből kitekintve csak fényt láthatunk

*ne mulassz hát el egy napot sem, amit velem
együtt tölthetünk el, mert az élet rövid, s ami
utána jön nem biztos, hogy ilyen szórakoztató
is lehet, mint most, mindez itt veled
életem, szerelmem, mindenem
hiszen a legjobb dolgok még
lehetnek előttünk is"*

**Szigeti Mártonnak,
a barátomnak,
a férjnek és apának**

2015.

***